Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 36 (751)

8 – 12 вересня 2014 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Підписний індекс – 22242

На варті неба України!

“Сьогодні ми пишемо нову сторінку в підготовці воїнів ВДВ, створюємо нове військо”

4 стор.

Петро Порошенко:

“Все в Україні буде добре – я в це вірю!”

Фото із мережі Інтернет.

3 стор.

День визволення міста під загрозою нової спроби окупації

10 вересня, незважаючи на напружену ситуацію у регіоні, маріупольці відзначили День визволення рідного міста від німецько-фашистських загарбників.

Урочистий захід пройшов біля місцевого пам’ятника Воїну-визволителю, де зібралися представники міської влади та військкомату, ветерани війни, мешканці міста тощо.

Розпочався мітинг із Гімну України, який виконали усі присутні. Хвилиною мовчання було вшановано пам’ять загиблих у роки Великої Вітчизняної війни та під час неоголошеної війни 2014 року.

2 стор.

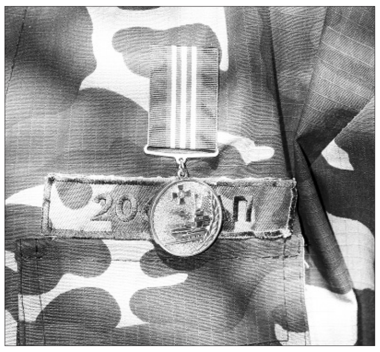
Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

ПОДЯКА ЗА СЛУЖБУ –

Курсанти отримали нагороди

За добросовісне виконання службових обов'язків кожен курсант отримав почесний нагрудний знак "За взірцевість у військовій службі" ІІІ ступеня.

В зоні проведення антитерористичної операції відбулось нагородження 27-ми курсантів Військової академії (м.Одеса) та Факультету військової підготовки НТУ "ХПІ" (м. Харків). Майже місяць молоді люди ремонтували бойову техніку, яка виконувала завдання на передових позиціях. За словами фахівців інженерних служб сил АТО, курсанти продемонстрували високі уміння та знання. А найголовнішим їх здобутком став досвід організації та проведення ремонтних робіт в реальній бойовій обстановці. Майбутніх офіцерів привітав начальник Генерального штабу – Головнокомандувач Збройних Сил України генерал-полковник Віктор Муженко.

– Мені приємно бачити в строю молодих людей, на грудях яких вже є нагороди за відмінне виконання обов'язків, – зазначив генерал-полковник Віктор Муженко. – Збройним Силам України, як ніколи, потрібні офіцери-патріоти, мотивовані до сумлінного виконання завдань, командири-лідери, які досконало знають всі нюанси своєї військової професії, адже зараз саме ці чинники є основними в здобутті авторитета серед підлеглих. Офіцери, які не знають, не вміють, а головне – не хочуть працювати над собою та власним самовдосконаленням, є проблемою сьогодення. Ви ж отримали унікальні знання та навички в бойових умовах. Це допоможе вам у майбутньому стати потужними військовими керівниками. Я дякую вам за службу і за вашу роботу. Ви зробили дійсно значну справу. І бажаю вам успіхів у подальшому навчанні.

Тарас Грень. Фото автора.

ПЕРЕДНІЙ КРАЙ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

День визволення міста під загрозою нової спроби окупації

Закінчення. Початок на 1 стор.

– Ми пережили важкі часи, коли тут були бойовики так званої "ДНР". 13 червня батальйон "Азов" вибив їх із нашого міста. Завершилися пограбування, мародерство, насильство над людьми. Однак зараз поблизу Маріуполя стоять ворожі війська. Треба зробити все необхідне, аби не допустити війни, – зазначив у своїй промові мер міста Юрій Хотлубей.

У свою чергу, представники ветеранських організацій запевнили присутніх в тому, що Маріуполь – це Україна, а маріупольці – разом з українською армією.

Дмитро Чалий. м.Харків.

ВІСТІ З ВВНЗ

Перша сходинка льотної майстерності

Курсанти II курсу Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба, які навчаються на льотному факультеті, здійснили свій перший в житті самостійний політ на легкомоторному літаку ХАЗ-30.

Польоти пройшли в рамках цьогорічної льотної практики на аеродромі Харківського аероклубу імені Валентини Гризодубової Товариства сприяння обороні України.

– Другокурсники виконали свій перший самостійний політ на новітньому вітчизняному легкомоторному літаку ХАЗ-30. До цього вони разом із досвідченими льотчиками-інструкторами провели певну кількість годин у небі, після чого були допущені до самостійних польотів. Вже з наступного року вони пересядуть у кабіни більш складних у керуванні літаків типу Л-39 "Альбатрос" та Ан-26, – розповів ТВО начальника ХУПСу військовий льотчик 1-го класу генерал-майор Андрій Алімпієв.

Після завершення польотів кращі курсанти були заохочені командуванням університету грамотами.

Слід зазначити, що під час навчання курсанти відпрацьовують політ по колу 2-ма розворотами на 180 градусів та фігури простого пілотажу. Усі польоти виконуються на швидкості до 200 кілометрів за годину та у діапазоні висот від 150 до 1000 метрів.

Дмитро Чалий. м.Харків.

ПАМ'ЯТАЄМО

Вулицю назвали на честь героя АТО

На Кіровоградщині відбулася чергова сесія Новоукраїнської міської ради, важливим питанням якої стало перейменування однієї з вулиць міста на честь загиблого героя, уродженця міста Новоукраїнка, підполковника Збройних Сил України Володимира Мамадалієва.

Офіцер віддав своє життя у боротьбі з тероризмом, захищаючи територіальну цілісність та незалежність України.

Народні обранці змінили назву провулку Панфілова на вул. Мамадалієва. Фінансові витрати на переоформлення документів власників домоволодінь цієї вулиці, а також виготовлення адресних покажчиків взяла на себе Новоукраїнська міська рада.

ДОШКА ПОШАНИ

Порушник не пройшов!

6 вересня близько 05.10 на Київщині, в розташуванні зенітної ракетної бригади, патрульним зі складу резервної групи дивізіону солдатом строкової служби Максимом Десюком було застосовано зброю по порушнику, який проник на територію військової частини та не виконав вимоги патрульного.

Так, у ранковий час невідомий проник на територію стартової позиції дивізіону, подолавши кілька рядів огорожі. Солдат Ростислав Карпенко, який здійснював патрулювання з охорони стартової позиції дивізіону, помітив порушника і викликав резервну групу дивізіону. На вимогу патрульного зупинитись, незнайомець почав тікати.

Не зупинився порушник і після попередження Максима про намір застосувати зброю та попереджувального пострілу. Чітко слідуючи вимогам Статуту вартової і гарнізонної служби, військовослужбовець застосував зброю по порушнику. Влучним пострілом патрульний поранив його в ноги.

Невдовзі фельдшером військової частини порушнику було надано медичну допомогу. Згодом до місця події прибула карета швидкої медичної допомоги, яка доправила пораненого до Центральної районної лікарні міста Бориспіль, куди одразу прибули працівники міліції. Зі слів чергового дивізіону капітана Дениса Луценка, затриманий поводив себе неадекватно, найімовірніше – перебував в стані алкогольного чи наркотичного сп'яніння.

Солдат строкової служби Максим Десюк, який на той момент виконував бойове завдання, діяв згідно з вимогами Статуту, подав гарний приклад усьому особовому складу частини.

Прес-центр ПС ЗС України.

БЛАГОДІЙНІСТЬ

Гроші для армії

На рахунки Міністерства оборони України в рамках акції "Підтримай Українську армію" надійшло 147,915 мільйона гривень

Станом на 11 вересня в рамках акції "Підтримай Українську армію" на рахунки Міноборони України як допомога Збройним Силам України від юридичних і фізичних осіб надійшло 147,915 млн грн.

З цієї суми 136,993 мільйона гривень – грошові перекази на матеріально-технічне, решта – на медичне забезпечення ЗС України.

За допомогою дзвінків на єдиний мобільний номер "565" на підтримку Української армії перераховано 35,58 мільйона гривень (усі – на матеріально-технічне забезпечення ЗС України).

Крім того, на рахунки Міноборони надійшло 154 тис. доларів США, 76,3 тис. євро, 5 тис. чеських крон, 450 канадських доларів, 140 швейцарських франків, 500 польських злотих. Всього продано іноземної валюти в гривневому еквіваленті 3 059,5 тисячі гривень.

Міністерство оборони, Збройні Сили України висловлюють щиру вдячність усім небайдужим громадянам, які долучилися до благодійної акції "Підтримай Українську армію" та продовжують надавати допомогу вітчизняним Збройним Силам з метою підвищення їх боєготовності та зміцнення обороноздатності держави.

ПЕРЕПІДГОТОВКА

"Гвардійці" для потреб АТО

На Гвардійському ордена Червоної Зірки імені Верховної Ради України факультеті військової підготовки Національного технічного університету "Харківський політехнічний інститут" відбулися урочистості з нагоди вручення свідоцтв про підвищення кваліфікації та перепідготовки осіб офіцерського складу.

– Наші випускники пройшли відповідний курс перепідготовки і в повному обсязі засвоїли необхідні теоретичні знання та практичні навички на техніці. Я вважаю, ці офіцери готові, за необхідності, виконувати бойові завдання за своїми посадовими обов'язками у зоні проведення антитерористичної операції, – зазначив начальник факультету полковник Олександр Серпухов.

Слід відзначити, що випускників готували за спеціальностями "Організація РХБ-захисту ЗС України в бойових умовах", "Бойове застосування з'єднань, військових частин і підрозділів РХБ-захисту (окрім морського берегового базування)"; "Організація технічного забезпечення, експлуатації та ремонту бронетанкової техніки" тощо.

Дмитро Чалий. м.Харків. Фото автора.

Петро Порошенко:

“Все в Україні буде добре – я в це вірю!”

10 вересня Президент України Петро Порошенко взяв участь у засіданні Кабінету Міністрів, присвяченому питанням зміцнення обороноздатності нашої держави, а також розповів про зусилля з реалізації мирного плану України. Проведення заходу стало результатом попередньої домовленості між Президентом України, керівником Уряду та Головою Верховної Ради під час недільної наради з очільниками силових структур.

– Людське ж життя є найвищою цінністю, і ми повинні зробити все можливе і неможливе для того, щоб припинити кровопролиття та покласти край стражданням людей, – зазначив Глава держави. – Саме тому я вийшов з ініціативою про негайне припинення вогню. Домовилися про це в розмові з президентом Російської Федерації Володимиром Путіним. В Мінську в рамках Тристоронньої контактної групи було підписано відповідний протокол, підкреслюю, протокол на основі мирного плану Президента України.

І хоча, як наголосив Петро Порошенко, режим припинення вогню запроваджується дуже непросто і важко, а терористи час від часу намагаються постійно спровокувати українські війська, та це лише перший крок, який, тим не менше, дозволив призупинити проведення повномасштабних бойових дій на Донбасі й уникнути значних втрат. І, що найголовніше, розпочати процес звільнення українських військових та цивільних, які утримувалися незаконними збройними формуваннями.

За словами Президента, Мінський протокол передбачає не лише режим припинення вогню, але й окреслює контури майбутнього політичного врегулювання. Також, як зазначив гарант Конституції, “в протоколі не йдеться і йтися не може ні про яку федералізацію, ні про яке відчуження, а такі утворення, як так звані ДНР та ЛНР, в документі не згадуються взагалі!” А щоб усі мали можливість переконатися у прозорості даних домовленостей, Президент України дав доручення негайно оприлюднювати усі документи, які підписуються.

– Народ України сьогодні потребує миру, – додав Петро Порошенко. – Я в цьому твердо переконаний. Я хотів би чітко проінформувати та наголосити, що Україна не зробила жодних поступок в питаннях своєї територіальної цілісності та державного устрою! Ще раз наголошую – зараз йде війна за незалежність України. Не більше й не менше, за існування нашої держави, і ми нікому не здамо ані питання суверенного устрою, ані питання незалежності, ані питання територіальної цілісності. Ми залишаємося соборною й унітарною державою.

Як зазначив Петро Порошенко, під час оголошеного перемир’я вкрай важливо здійснити перегрупування Збройних Сил, Національної гвардії, прикордонників, але не для нападу і наступу, а для того, щоб гарантовано і ефективно забезпечити захист своєї території. Крім того, завершено третю чергу часткової мобілізації. А тризмінна робота оборонних підприємств України, яка була налагоджена за останні тижні, сьогодні дає можливість постачати у війська щодобово до 30 одиниць броньованої техніки з відновленням боєздатності після бойових дій або зі складів.

– Три лінії оборони Маріуполя, велике угруповання військових і патріотичний порив місцевого населення, мешканців Маріуполя, сповнених рішучості захистити місто – створюють надійний заслон від можливої атаки з боку ворога на це квітуче і дуже проукраїнське зараз місто. Я в цьому переконався особисто, відвідавши Маріуполь, – сказав Петро Порошенко. – Так, наше військо створюється з коліс, протягом лише останніх шести місяців, в той час, як нам протистоїть одна з найбільших армій світу. Військова потуга в Європі номер один, збройні сили якої протягом останніх 10-15 років постійно модернізувалися і сьогодні володіють найсучаснішою, найдосконалішою зброєю у світі. Крім того, вони ще й набралися досвіду в різних “гарячих точках”. Це, на жаль, – тривала військова загроза. Вона не минеться і в тому випадку, коли поточна криза завершиться найближчим часом. Нам треба навчитися жити в таких умовах. І горизонт нашого стратегічного планування – не місяці, не роки, а навіть, десятиліття.

До речі, в день, коли в Мінську був підписаний меморандум тристоронньої групи, у Ньюпорті проходив саміт найбільшої безпекової організації світу – саміт НАТО. Президент України наголосив, що, дякуючи зусиллям українських представників, Україна зараз вийшла на максимально можливий рівень співпраці з Північноатлантичним альянсом, який тільки може бути з країною – не членом НАТО.

– З низкою країн на двосторонньому рівні нам вдалося домовитися про суттєве розширення військово-технічного співробітництва, – переконаний Глава держави. – Я не маю жодного сумніву, що весь світ продемонстрував бажання допомогти нам захистити себе. Але є реальність, друзі: ніхто за Україну воювати на нашій території не буде. Це – наш хрест, це наш святий обов’язок. І тому сьогодні вкрай важливо зробити все можливе для того, щоб українському солдату було чим воювати, щоби створити умови захистити себе, ефективно діяти. І це наш з вами святий обов’язок.

Під час зустрічі, в ході якої були розглянуті реальні потреби української армії, Президент запевнив, що зі свого боку він докладе максимум зусиль, аби держава забезпечила українських воїнів всім необхідним, задовольнила потреби і в зброї, і в техніці, і в грошах.

– Як би це не було важко, я запевняю, ми спільно знайдемо гроші на оборону. І зробимо так, щоб значна частка коштів пішла не в пісок і не зависла на рахунках. Якщо ми не збудуємо ефективну систему воєнного управління, логістики й контролю за використанням ресурсів, ми нікого не переможемо, – додав він. – Та система, яка існує зараз, – громіздка, допотопна, архаїчна. І я сьогодні чекаю пропозицій щодо створення такої системи, якій би аплодували і українські воїни, і волонтери, і весь український народ. Треба дослідити кожен тромб в системі, який робить наші війська неефективними.

Президент глибоко переконаний, що потреби армії треба визначати не за застарілими нормами постачання, за поквоклими папірцями та інструкціями, а по тому, що реально сьогодні необхідно бійцям та підрозділам в зоні АТО. Конкретному солдату, конкретній бригаді, батальйону, взводу, роті. Тому сьогодні стає актуальним питання виконання мобілізаційних завдань не тільки Міноборони, а й усіма підприємствами, установами та організаціями незалежно від форми власності. Беззаперечним є факт негативного впливу війни на економіку. А економіка без реформ надто слабка, щоб гарантувати перемогу. Щоб розірвати це коло, українська влада повинна прискорити реформи, зробити все можливе, щоб скоординувати і прискорити реформування, якого країна вже зачекалася.

Втім, у даній ситуації не все так песимістично. Як говорить народна мудрість, нема лиха без добра. Зважаючи на довготривалий характер військової загрози з боку Росії, нагальні потреби оборони країни можуть зробити військово-промисловий комплекс одним із локомотивів вітчизняної економіки. Ще одне питання – це охорона українського державного кордону та захисне укріплення лінії безпосереднього протистояння з бойовиками.

– Якщо без лінії Маннергейма не обійтися, значить, треба зводити й такі фортифікації, тільки ще більш потужні, з урахуванням досвіду попередників, – зазначив Петро Порошенко. – Звертаю увагу, не фортифікаційні споруди зразка 1941-42-го років, а те, чого сьогодні потребує сучасна оборонна наука. Глибоко ешелонована оборона, з танковими позиціями, з механізмами захисту від систем залпового вогню, з сучасної комунікацією, з чіткою взаємодією всіх підрозділів, які задіяні в антитерористичній операції. З спеціальною зоною, яка дозволяє ефективно застосовувати зброю. Я не виключаю, що найближчим часом доведеться створити особливий режим перебування громадян в зонах, що прилягають до антитерористичної операції.

На думку Президента, сьогодні заслуговує на увагу ініціатива громадськості щодо розробки стратегічного плану та створення інфраструктури для організації так званого партизанського руху. І до цього наша країна має бути готовою, бо береженого й Бог береже. Вже сама думка про те, що кожен метр української землі горітиме під ногами окупантів, має стати фактором, стримуючим від широкомасштабного вторгнення. Зміцнення обороноздатності – це один із способів боротьби за мир.

– Ми не прагнемо війни, ми хочемо миру, але якщо хочеш миру, порох треба тримати сухим, – резюмував Глава держави. – На кожному із тут присутніх лежить колосальна відповідальність за захист країни. Я впевнений, що сьогодні у нас відбудеться фахова дискусія з цього приводу. Прошу не коливати повітря лише переліком проблем, нам вони дуже добре відомі, а одразу пропонувати шляхи їхнього вирішення в тих умовах, які є, тими ресурсами, які є в нашому розпорядженні. Ми маємо зберегти мир в державі. І ми це зробимо. Я в цьому переконаний, я в це вірю.

Президент України також поінформував, що, за даними головного управління розвідки, 70% військ РФ відведені за кордон. І це дає надію, що мирні ініціативи мають гарну перспективу. Тож сьогодні завдяки спільній ефективній і злагодженій роботі залежить, наскільки ефективним буде подальший розвиток подій.

Верховний Головнокомандувач ЗС України закликав у найкоротші терміни навести порядок в організації управління військами, аби лінія фронту, оборони утримувалася бригадами, а в батальйонів територіальної оборони було своє завдання і не у безпосередньому зіткненні з противником, а з оборони території. Слід також чітко визначити завдання зведеним підрозділам Міністерства внутрішніх справ – утримувати звільнені від окупантів міста тощо.

– Я впевнений в тому, що таке наведення порядку буде сприяти відновленню миру, – додав Петро Порошенко. – Не треба сьогодні розслаблятися і думати, що війна не може прийти будь-куди. Ми сьогодні маємо бути готові і донести, бо народ України сьогодні потребує чесної і відвертої розмови щодо того, в якій ситуації знаходиться країна, які сьогодні перед Україною стоять загрози, яких відповідальних кроків від політиків та високопосадовців вона потребує. І я не маю жодного сумніву – нам вдасться це організувати. Мир буде в Україні, ми все для цього зробимо. Все в Україні буде добре – я в це вірю!

МИРНИЙ ПЛАН

Олександр Сич: “Ми маємо використати проголошене перемир’я для відновлення обороноздатності Української держави”

Україна має використати проголошене з терористичними формуваннями перемир’я для відновлення обороноздатності Української держави, облаштування російсько-українського кордону.

Про це наголосив Віце-прем’єр-міністр України Олександр Сич 9 вересня 2014 року в Києві під час офіційного відкриття виставки документів Національного архівного фонду “Перемога силою духу”, присвяченої 25-й річниці Народного Руху України.

За словами урядовця, Російська Федерація на чолі з Володимиром Путіним докладає максимальних зусиль, щоб Українська держава не вийшла переможцем з цієї війни: “Путін використовує ці домовленості, щоб нарощувати військові потуги своєї імперії та легітимізувати незаконні терористичні утворення – “ЛНР” і “ДНР”. Він робить усе можливе, щоб підірвати обороноздатність Української держави”.

“Чим довше триватиме перемир’я, тим стратегічніші плани має вибудовувати Україна. До прикладу, розробити стратегію повернення української землі – Криму та Донбасу”, – підсумував Олександр Сич.

“Сьогодні ми пишемо нову сторінку в підготовці воїнів ВДВ, створюємо нове військо”

Воїни-десантники вдосконалюють рівень теоретичних знань та практичних навичок з вогневої, тактичної та медичної підготовок на військовому полігоні.

На одному із військових полігонів Житомирщини триває бойове злагодження “крилатих піхотинців”, які у зв’язку із проведенням часткової мобілізації поповнили лави 95-ї окремої аеромобільної бригади.

Під керівництвом досвідчених інструкторів, котрі брали участь в АТО, в міжнародних операціях з підтримання миру та безпеки воїни-десантники виконують перший етап навчально-бойової підготовки, спрямований на удосконалення рівня індивідуальної професійної виучки. Очікується, що в ході підготовчих заходів особовий склад отримає необхідний рівень теоретичних знань та практичних навичок з вогневої, тактичної і медичної підготовок.

Польовий вихід розпочався із здійснення особовим складом 17 км пішого маршу з місця постійної дислокації до польового містечка.

На даний час “крилаті піхотинці” як вдень, так і вночі виконують вправи навчальних стрільб зі стрілецької зброї, ручного протитанкового та автоматичного станкового гранатометів. Крім того, інструктори ознайомлюють, навчають військовослужбовців поводитися із новими або модернізованими зразками зброї, яку по праву можна віднести до озброєння 21 століття.

Особлива увага приділяється підготовці військовиків до дій під час потрапляння у засідки, в обороні, наступі, відпрацьовується тактика дій штурмових груп в умовах населеного пункту, лісовій та польовій місцевостях. Ще один важливий аспект підготовки воїнів-десантників – зміна положень при вогневому прикритті, швидка евакуація району відновлення боєздатності, надання першої медичної допомоги.

Варто зазначити, що ряд артилеристів підрозділу аби навчитися професійно користуватися новітніми гаубичними планшетами, проходить навчання в одному із військових навчальних закладів.

— Під час даної частини злагодження триває робота інструкторів як індивідуально з кожним бійцем, так і в складі груп. За короткий період часу ми маємо максимально навчити особовий склад азів не тільки своєї спеціальності. Якщо десантник – водій бойової техніки, він однаково добре буде володіти різними зразками зброї та тактики ведення бою. Такі вміння дозволять залишитися живим і виконати поставлене завдання. Сьогодні ми пишемо нову сторінку в підготовці воїнів ВДВ, створюємо нове військо. Служити у даному підрозділі десантникам за честь, – не один із них не сказав, що я не можу, не хочу, — зазначає командир підрозділу майор Олександр.

Руслан Лінник.

НА ПЕРЕДОВІЙ

Війна за нашу свободу і життя

Сформовані під час другої хвилі часткової мобілізації у травні цього року батальйони територіальної оборони уже на повний голос заявили про себе. Пройшовши бойове злагодження, вони за короткий проміжок часу стали до лав Збройних Сил України і на рівні зі штатними військовими частинами української армії та інших військових формувань боронять українську землю від ворога. Пройшовши бойове хрещення на Донбасі чи виконують не менш важливі завдання, поставлені, вищим командуванням в інших куточках держави. Військовослужбовці цих підрозділів – герої, вони віддають усі сили, а часто і найцінніше – своє життя – за відновлення миру та спокою у державі. Ще донедавна кожен із них займався своєю власною справою. Проте часи змінилися – ворог зайшов у нашу домівку...

Уже майже два місяці пройшло з того часу, як бійців 6-го батальйону територіальної оборони “Збруч” раптово перекинули з Тернопільщини на південь нашої держави для підтримки одного з регіонів від потенційної небезпеки вторгнення ще й на цьому напрямку (окрім Донбасу) російського загарбника. Сформований з добровольців і мобілізованих громадян з усіх куточків Тернопілля, військовий підрозділ почав виконувати бойові завдання щодо захисту, охорони та оборони територіальної цілісності України на ввіреній йому ділянці. Чимало з тих військовослужбовців, які служать зараз у батальйоні, коли оголосили мобілізацію, свідомо залишили бізнес, сім’ї і відправилися захищати Україну. Ще жодного разу ніхто про це не пожалкував. У кожного із них – чималий життєвий досвід, а у багатьох – й у військовій справі.

– Усі, хто зараз тут, – справжні патріоти. Вони не на словах підтвердили любов до Батьківщини. Один український дорослий мужчина нашого батальйону вартує багатьох тих 18-річних сопляків-строковиків із Росії, що стоять по той бік. Вони про це знають і дуже бояться, – каже заступник командира батальйону з тилу підполковник Ігор Дрозд, за плечима якого – військова служба як у радянській, так і в українській арміях.

Офіцер, котрий відповідає за тилове забезпечення підрозділу, – доброволець. До своїх обов’язків ставиться прискіпливо. Окрім координації дій з вищим командуванням, він, разом з командиром батальйону підполковником Ігорем Ларіним, тримають зв’язок з громадами та керівниками тих районів, звідкіля призивалися бійці батальйону – ті надають чималу допомогу землякам. Найбільше допомагають Збаразький, Підволочиський, Теребовлянський та Чортківський райони. Крім того, відбуваються постійні контакти з бізнесменами Тернопільської області, народними депутатами, доброчинцями, волонтерами, завдяки яким в підрозділ надійшло багато чого, зокрема й захисне спорядження. Так, зараз батальйон “Збруч” повністю забезпечений шоломами та бронежилетами.

Підполковник Ігор Дрозд зізнається, що до 1993 року служив на території Росії, і до останнього часу там були друзі, з якими доволі часто спілкувався. Зараз, зважаючи на останні події, контактів немає, тому що у них кардинально протилежні погляди на події, що відбуваються в Україні.

– Жодна людина в Росії серед моїх знайомих адекватно не оцінює ситуацію. Вважаю, що Росія зараз знаходиться на рівні фашистської Німеччини 30-х років минулого століття, коли Гітлер був на піку популярності. Пізніше це стало бідою німців, як і може стати бідою росіян. Ідеологічна машина що у гітлерівців, що у наших сусідів дуже потужна. І пересічні росіяни у цьому не винні, як не були винні і прості німці, – підсумовує підполковник.

На побут у польових умовах військовослужбовці батальйону не нарікають: помитися є де, медичне забезпечення добре, відпочинок організовується. У вільний час можна податися як на облаштований спортивний майданчик, пограти в шахи чи подивитися новини по телевізору.

– Ніхто з нас не розраховував на умови п’ятизіркового готелю. Запануємо, коли війна закінчиться, виженемо ворога з української землі, і буде в державі мир і спокій, – зізнається рядовий Андрій Глов’юк, який хоч і не служив раніше в армії, проте попросився добровольцем у батальйон.

Андрій – кухар. На обід товаришам приготував юшку, гречку та салат Олів’є. Харчування батальйону організовується за усіма нормами, але бажаючим в добавці рядовий Гловюк не відмовляє. А на тих, хто в наряді – гаряча страва чекає завжди і після відведеного розпорядком часу на прийом їжі.

За декілька місяців існування підрозділу колектив здружився – одне одного підтримують. І хоча ситуація в районі виконання завдань батальйону напружена, бойовий дух тернополян сильніший ніж у ворога. Бо обороняють вони українську землю. І за велінням серця опинилися зараз у вирі гарячих подій. Моральний стан бійців, за словами командира 6-го батальйону територіальної оборони підполковника Ігоря Ларіна, підтримують досвідчені офіцери та сержанти. Допомагають також і військові капелани. Найголовніше зараз бути готовим до виконання поставленого завдання. І бійці самі це добре усвідомлюють.

– Це не війна з сепаратизмом, – це війна за нашу свободу і життя. Це не війна з росіянами, а війна з путінським режимом, – наголошує командир батальйону “Збруч” підполковник Ігор Ларін. – Треба бути до кінця послідовним у своїх діях, у прийнятті рішень. Треба нарешті визнати агресію, називати речі своїми іменами і не підставляти другу щоку. У боротьбі розраховувати на власні сили, бити ворога і гнати цю погань з нашого українського дому.

Патріоти, які зараз служать у батальйоні, на це здатні.

Василь Лабай. м.Тернопіль. Фото автора.

ПІД ПРИЦІЛОМ ТЕРОРИСТІВ

Військкомати готові діяти за будь-яких умов

8 вересня о 04:06 у Харкові невідомими особами було здійснено постріл з гранатомета по будівлі Орджонікідзевського райвійськкомату. Постріл влучив у фасадну частину будинку між першим та другим поверхом. Були розбиті декілька вікон і у двох приміщеннях зі стелі посипалася шпаклівка. При цьому ніхто з військовослужбовців чи цивільного персоналу не постраждав.

Через те, що постріл було зроблено з великої відстані, відеокамери зовнішнього спостереження не змогли чітко зафіксувати нападників.

– За результатами попереднього розслідування встановлено, що постріл здійснено з гранатомета типу РПГ-18 "Муха". До місця події негайно прибули працівники Харківської прокуратури з нагляду за додержанням законів у воєнній сфері та офіцери Харківського зонального відділу військової служби правопорядку у Збройних Силах України, – розповів виконуючий обов'язки військового комісара Харківського облвійськкомату полковник Дмитро Маліцький.

Варто згадати, що 7 березня цього року групою невідомих осіб вже було зроблено спробу проникнути до будівлі Орджонікідзевського райвійськкомату. Тоді зловмисники побили вікна першого поверху та підпалили автомобільні шини біля вхідних дверей. Всього ж, починаючи з березня і до цього часу відбулося п'ять збройних нападів на райвійськкомати, розташовані на Харківщині. В усіх випадках постраждалих серед військовослужбовців чи цивільного персоналу не було.

– Важливо додати, що проведення заходів у рамках третьої хвилі мобілізації завершилися в регіоні напередодні – 6 вересня. На тлі цього спроба завадити роботі військової установи є просто безглуздою. Вочевидь, моїх підлеглих хочуть просто залякати. Натомість, ми стаємо лише міцнішими і готові й надалі діяти за призначенням в інтересах Українського народу, – зазначив полковник Дмитро Маліцький.

Дмитро Горбунов. м.Харків.

ЗЛОЧИН І ПОКАРАННЯ

На Харківщині затримано кремлівського агента

У Харкові співробітниками Служби безпеки України затримано і розпочато кримінальне провадження проти мешканця Харківщини за підозрою у шпигунстві.

СБУ в Харківській області негайно розпочато кримінальне провадження за частиною № 1 статті № 111 Кримінального кодексу України "Державна зрада у формі шпигунства", – пояснив начальник прес-центру Управління Служби безпеки України в Харківській області підполковник Владислав Абдула.

За даними попереднього розслідування, встановлено, що 42-річний громадянин України на прізвисько "Сова" був пов'язаний з бойовиком терористичної організації "ДНР". Так, протягом червня-липня поточного року поплічник злочинців збирав та передавав розвідувальні дані про польоти українських військових літаків.

Також у правоохоронців є дані, що "Сова" активно збирав відомості про чисельність особового складу з'єднань та частин Збройних Сил України. Цікавився порушник закону й кількістю озброєння та видами військової техніки, пересуванням підрозділів на Сході держави тощо.

Усю зібрану інформацію зрадник передавав офіцерові Головного розвідувального управління Генерального штабу Збройних сил Російської Федерації на прізвисько "Єсаул".

– Насамперед, кремлівських кураторів шпигуна цікавили робота військових льотчиків, які беруть участь в антитерористичній операції на Луганщині і Донеччині. Стосовно затриманого чоловіка слідчим відділом Управління

Варто сказати, що українським законодавством за вчинення подібного злочину передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк від 10 до 15 років.

Дмитро Горбунов. м.Харків.

СТОП КОРУПЦІЇ

"Укроборонпром" зберіг Україні 100 млн гривень

Протягом двох останніх років ДК "Укроборонпром" врятував для України близько 100 млн гривень завдяки активній роботі правників Концерну у механізмах судового захисту державного майна. За два роки юридичний департамент "Укроборонпрому" супроводжував 120 судових справ. Рішення у 81 – остаточні. 72 – винесені на користь Концерну. 39 спорів наразі розглядають суди. У 51 виграній справі винесли рішення на загальну суму 94,4 млн гривень. Ще у 21 виграній справі розглядалися немайнові спори або такі, де точну грошову оцінку неможливо встановити, або вона не проводилася. Керівництво Концерну високо оцінює діяльність незалежних судів, рішення яких базуються на засадах верховенства права.

НАШІ У ЛІБЕРІЇ

Миротворці тренувалися знищувати бойовиків

У Ліберії, в районі морського порта Грінвілл, група бойового управління та екіпаж вертольота Мі-8 зі складу 56-го окремого вертолітного загону Збройних Сил України Місії ООН у Ліберії провели тренування з умовного знищення незаконних збройних формувань.

Група бойового управління загону, враховуючи особливості та рельєф місцевості, скритність ведення спостереження, практично відпрацьовувала завдання з розгортання пункту управління. У районі виконання екіпажем бойового завдання здійснила наведення його на наземні цілі. Водночас екіпаж Мі-8, завдаючи ударів по визначених об'єктах, виконував маневрування з подолання засобів протиповітряної оборони умовного противника.

За легендою тренувань, незаконно сформоване бойове угруповання мало на меті захопити морський порт Грінвілл. На шляху до порту силові структури країни намагалися знешкодити бандугруповання. В готовності №1 перебували визначені екіпажі українського миротворчого загону. Для з'ясування оперативної обстановки в зону конфлікту була відряджена група бойового управління. За командою з аеродрому Грінвілл, де постійно несуть чергування українські льотчики, здійнявся в небо вертоліт Мі-8, та за цілевказівками авіанавідника, в районі мосту через річку Сіноя здійснив пошук визначених об'єктів та знищив їх.

Зі слів командира 56-го окремого вертолітного загону Збройних Сил України Місії ООН у Ліберії військового льотчика І класу полковника Петра Пліса, такі тренування є плановими і проводяться для якісної підготовки особового складу загону. Втім, щоразу умови виконання бойового завдання змінюються й ускладнюються.

– У листі про допомогу, на підставі якого наш загін під егідою ООН виконує у Ліберії миротворчу діяльність, – розповів полковник Петро Пліс, – прописані основні завдання для нашого контингенту. В одному із пунктів зазначено, що екіпажі українського миротворчого загону можуть бути задіяні для виконання спільних завдань з наземними силами швидкого реагування Місії ООН. Тому для вдосконалення фахових навичок, налагодження чіткої взаємодії між льотним складом та офіцерами групи бойового управління ми провели дане тренування. Крім того, це дало змогу керівництву загону оцінити рівень підготовки особового складу, котрий залучався до тренування, що, відповідно, відобразиться при плануванні наступних схожих навчань. Також перевірена автономну цифрова система зв'язку, адже з моменту входження вертольота у район бойових дій керівництво польотом переймають офіцери групи бойового управління.

У ході тренування було здійснено 26 наведень авіації по наземних цілях. За доповіддю офіцерів групи контролю, усі об'єкти умовно були знищені.

– Повітряні атаки по наземних цілях здійснювалися різними способами та з різних напрямків, – додав полковник Сергій Чорний, начальник групи планування застосування авіації загону. – Спершу – на максимально ефективних дальностях пуску авіаційних засобів ураження, що дозволяло екіпажу вертольота Мі-8 не входити чи мінімально перебувати в зонах поразки засобів протиповітряної оборони противника. Далі завдання для льотчиків ускладнилося. Вражати об'єкти за цілевказівками авіанавідника їм довелося з подоланням засобів протиповітряної оборони умовного противника.

Сергій Фурдик. Ліберія.

ЧАС РОЗПЛАТИ НАСТАВ

СБУ затримала "ДНРівського" ката на Донеччині

Служба безпеки України затримала у Краматорську (Донецька область) громадянина України К. – члена так званої "розстрільної групи" терористичної організації "ДНР", який особисто катував та розстрілював мирних жителів у Дружківці (Донецька область).

Зокрема встановлено, що 24-річний мешканець Дружківки разом зі своїм батьком у червні ц.р. добровільно увійшли до складу "розстрільної групи №1 НКВД комендатури м. Дружківка". Ватажком банди карателів був терорист на прізвисько "Кісель".

"Місцеві мешканці називають імена щонайменше п'яти громадян, яких нелюди стратили у лісосмузі селища Донський на околиці Дружківки. Свідки розповідають про особливу жорстокість, з якою К. катував своїх земляків", – підкреслили у СБУ.

У рамках кримінального провадження за ст.ст. 115, 121, 126, 127, 258-3 Кримінального кодексу України (убивство, умисне тяжке тілесне ушкодження, побої і мордування, катування, терористична діяльність) здійснюються невідкладні оперативно-слідчі дії.

Прес-служба СБУ.

МИ ЗМОЖЕМО!

Волонтери взялись за ремонт вертольота

Новим пацієнтом волонтерів фонду "Крила Феніксу" став вертоліт Мі-8 ТП, що знаходиться на озброєнні бригади транспортної авіації, що на Київщині. Якщо порівнювати із "Везунчиком", для щасливого авіаційного життя вертольота потрібно зовсім не багато – на даний момент 130 тисяч гривень. Українці вже активно долучились до збору коштів.

– Ідея із ремонтом вертольота виникла спонтанно, – розповідає Марина Добровольська, волонтерка, дружина авіатора, котра не з чуток знає, що таке зона АТО, потреби армії і її забезпечення. – В процесі ремонту "Везунчика" у Юрія Бірюкова виникло запитання, чим ще він міг би допомогти частині. Льотчики є людьми скромними, від допомоги відмовлялись. Юрій почав запитувати, що є, чи є вертольоти неробочі… Кажуть, є. Тож один з них вирішили допомогти підняти в небо. Тим паче, бюджет для вирішення проблеми – досить невеликий.

У період війни такий літальний апарат є вкрай потрібним, як пояснюють авіатори. Адже з його допомогою можна як транспортування у зону АТО виконувати, так і наглядові польоти. Хоч вертоліт є пасажирським, салон легко демонтується, і машина може виконувати вже зовсім інші функції.

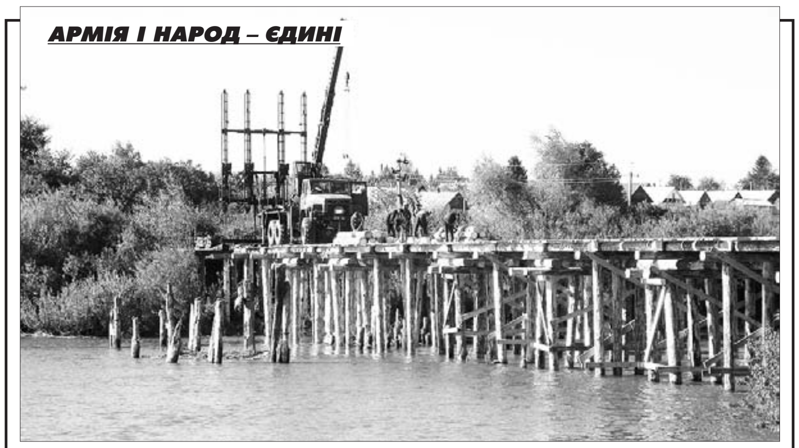
– Ресурс вертольота продовжувати не потрібно, – пояснює заступник командира бригади з інженерно-авіаційних служб військової частини підполковник Олексій Братусь. – Потрібна заміна гідравлічних, повітряних і паливних шлангів, прокладок, щіток. Необхідні деталі уже замовлені, їх виготовленням займатиметься ТОВ "Гідробест". Як тільки шланги будуть готові, авіатори виконають їх заміну, і вже за кілька днів вертоліт літатиме.

Волонтери і авіатори радіють з того, що разом із небайдужими українцями вдається піднімати у небо машини, що стояли мертвим вантажем. Лише за минулий місяць на рахунок бригади надійшло 270 тисяч гривень.

– Коли я побачила цю цифру, просто очам своїм не повірила, – додає Марина. – Тим більше, що були не лише невеликі платежі, але й такі, що складали 45 тисяч, 20 тисяч гривень. Після того, як "Везунчик" злетів, скептиків взагалі не залишилось. До речі, в рамках 2-го щорічного фестивалю малої авіації України, який відбудеться на території Державного музею авіації та Міжнародного аеропорту "Київ" (Жуляни), також можна буде побачити відремонтований літак. На заході будуть не просто популяризувати малу авіацію, а й збиратимуть кошти для відновлення авіаційної техніки 15-ї Бориспільської бригади транспортної авіації.

Анастасія Олехнович. "Крила України".

АРМІЯ І НАРОД – ЄДИНІ

Військові на Рівненщині будують міст, який сполучить чотири села

На Рівненщині військовослужбовці дорожньо-мостового підрозділу інженерної військової частини Головного управління оперативного забезпечення Збройних Сил України закінчують будівництво мосту через річку Горинь у селі Кричильськ Сарненського району.

Уже протягом трьох тижнів військові інженери наводять дерев'яну переправу через річку, аби сполучити чотири села. Через Горинь проходить дорога районного значення, і тут найближчий шлях до полів, сінокосів, лугів для випасу худоби. А ще сюдою прямують старшокласники із сіл Поляна, Угли, Убереж до школи у Кричильську.

– Ми звернулися за допомогою до військових, які зголосилися допомогти, – зазначив секретар сільської ради Кричильська Іван Токов. – Для нас дістатися на другий берег – це питання життя села. Попередній міст ми будували дідівським способом, вручну, і він простояв майже чотирнадцять років та став аварійним. А цей новий, вже видно, – міцніший, бо робиться по-новому, як ми кажемо, "по-военному". Для нас дуже важливо, що навіть в такий важкий час наші Збройні Сили знаходять можливість допомагати нам, не стоять осторонь. Вони справді Захисники Вітчизни.

Старший групи військовослужбовців, які залучені до ремонту мосту, розповів, що з військової частини інженери взяли ту техніку, яка необхідна з огляду на виконання ремонтних робіт. Міст важливий для життєдіяльності кількох сіл. 90-метрова у довжину конструкція має в ширину п'ять метрів. По ній, крім людей, спецтранспорту і худоби щодня курсуватиме й автобус "Школярик", а тому міст будують максимально швидко, дотримуючись усіх технологій.

– Новий міст наводимо так, щоб він простояв не одне десятиліття, вибираємо хорошу деревину, робимо якісні опори, – розповів старший групи. – Приємно бачити вдячність місцевих людей, які і добрим словом звернуться, і яблук чи молока принесуть. Вони щирі і добрі, а тому ми ремонтуємо міст з великим натхненням.

Олександр Гайн. м.Львів.

РЕЧОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Солдат без форми – не солдат!

Через проведення на Сході країни антитерористичної операції у сховищах філії об'єднаного центру забезпечення, яка базується у Хмельницькому, окрім звичних нам камуфляжів з берцями, віднині зберігають і видають ще й каремати та спальні мішки. А бронежилети взагалі минають тутешні сховища і йдуть від виробника одразу в зону АТО, аби скоротити час їх поставки, заощадити матеріальні та фінансові ресурси. Завідувачам сховищ повертається лише звітна документація про те, хто з матеріально-відповідальних осіб військових частин і скільки їх отримали.

Без вихідних і свят…

Командир частини підполковник Юрій Соловйов каже, що окрім речового майна, філія забезпечує миючими засобами, друкованою продукцією та технікою речової служби військові частини усіх десяти областей України на захід від Житомирщини та Вінниччини. Від часу приведення Збройних Сил України у вищий ступінь бойової готовності, а саме з початку березня, на зберігання до сховищ його господарства надійшло 90 умовних вагонів речового майна, а у війська видано вже більше 200.

– Таких темпів інтенсивної роботи з приймання і видачі не було в нас за усі роки незалежності України, – констатував підполковник Юрій Соловйов. – Особливо напруженими були кінець березня, квітень і початок травня поточного року, коли без вихідних і свят, вдень і вночі ми під зав'язку вантажили автопоїзди камуфльованими костюмами, черевиками з високими берцями, наметами, флягами, металевими шоломами тощо для особового складу бойових військових частин, частин забезпечення та батальйонів територіальної оборони, які формувалися у регіонах.

Варто додати, що крім завантаження автомобілів, які прибувають за майном з військ, водії гаража філії самостійно доставляють вантажі в різні регіони України, включаючи Центр, Південь, Північний і Південний Схід країни та район проведення антитерористичної операції. Так, за останні п'ять з половиною місяців було здійснено майже півсотні далеких машинорейсів з середньою протяжністю кожного від 700 до 1300 кілометрів в один бік.

Для АТО, для перемоги…

– Скільки я видала черевиків з високими берцями за останні п'ять місяців? Більше 25 тисяч пар! – каже завідувачка сховища Галина Тарнопольська. – Лише минулого тижня до мене надійшло з промисловості 7 тисяч пар з яких за останні три дні я вже відвантажила половину. Скажіть мені півроку тому, що я так працюватиму – ні за що би не повірила. Не жартую. А чоловік мій, напевне, жартував, коли у березні чи квітні казав: "Навіщо мені така дружина, яка вдень і вночі на своєму складі!". Потім звик. Ми тут, в тилу, працюємо на військо, на кожного, хто там – в АТО. І для перемоги ми зробимо усе від нас залежне.

Підтримує свою колегу й інша завідувачка сховища Марина Шевченко. У її господарстві – обліковані польові костюми та уніфіковані санітарно-барачні і технічні (УСБ, УСТ) намети.

– Вихідних ми не маємо вже давно, – каже Марина Іванівна. – Та ми не жаліємось, бо розуміємо що від нас значною мірою залежить боєготовність армії, особливо тих військових частин, які виконують завдання в зоні АТО. Це наші чоловіки, брати і сини. Командир вчить так, що кожен наряд з військ ми маємо забезпечити на найвищому рівні. Інакше для чого ми тоді потрібні.

Новий камуфляж пішов у війська

Нещодавно до сховищ філії надійшло більше двох з половиною тисяч камуфляжів нового українського зразка. В першу чергу ними забезпечуються військові частини спеціального призначення, ВДВ і курсанти Академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Так, на початку серпня півтисячі першокурсників Академії склали Присягу вже у новій українській польовій формі, яку дбайливо, ретельно, по-материнськи відібрала і видала відповідно до "ростовки" саме Марина Іванівна.

– Вона дуже зручна для носіння, комфортна у гігієнічному відношенні, пошита з якісної і стійкої до прання матерії та не поступається своїми характеристиками кращим зразкам польових костюмів провідних країн світу. З надходженням від виробника нових партій, за місяць-два, ми почнемо планомірно забезпечувати нею решту військових частин, – додав підполковник Юрій Соловйов.

Крім того, офіцер наголосив, що за вказівкою командування Генерального штабу наразі у військах розпочато процес вилучення з "НЗ" (недоторканого запасу) старого зразка польових костюмів, які вже надходять на зберігання до філії, і заплановано заміну "НЗ" новими камуфляжами.

Ключ є…

Загалом роботи тут вистачає усім, без винятку, військовослужбовцям і працівникам. Окрім напруженого графіка прийому, видачі і доставки речового майна для військ, існує цілий ряд поточних завдань, які неможливо оминути увагою – професійна, бойова підготовка, безпека праці, охорона сховищ, належне підтримання високого рівня живучості та пожежної безпеки усіх об'єктів і споруд на технічній і адміністративній території філії, а особливо у літній період.

Але досвідчений командир, який на ім'я та по батькові пам'ятає більше семи десятків цивільних працівників, переймається сімейними проблемами і радіє успіхам у службі кожного свого військовослужбовця, знає, чим живе його колектив, завжди знайде ключ до вирішення будь-яких, навіть найскладніших питань.

Андрій Агєєв. м.Хмельницький. Фото автора.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Останній бій комбрига Кифоренка…

День 4 вересня став чорним для сотень українських воїнів-зв'язківців, які прощалися зі своїм другом, командиром, бойовим побратимом та Справжньою Людиною, комбригом полковником Борисом Кифоренком… Більше півтисячі людей того дня прийшли до Одеського гарнізонного Будинку офіцерів, аби провести в останню путь загиблого у бою під Іловайськом офіцера…

Борис Кифоренко, як розповідають буквально всі, хто знав цю людину, був великим життєлюбом, веселим, доброзичливим та компанійським чоловіком. А як офіцер, говорять його колишні підлеглі та друзі, полковник Борис Кифоренко був вимогливим, але надзвичайно справедливим командиром. Ніхто, згадують у частині, хто б не звернувся до комбрига за допомогою, не уходив від нього з невирішеним питанням – командир допомагав усім…

Борис Кифоренко народився у Вінниці 11 квітня 1974 року. Ріс і навчався хлопчина у дуже красивому мальовничому селі Демівка Чечельницкого району Вінницької області. Це – старовинне село, яке багато чого пережило протягом своєї понад півтисячолітньої історії – і монголо-татарську навалу, і гайдамацький рух, і багато війн. Мати Бориса, Ірина Василівна, працює завучем у школі, тож із звитяжною історією рідного краю хлопець був знайомий добре.

Демівка розташована між селами Берізки-Чечельницькі та Ольгопіль поблизу соснового лісу та гори. Місцевість – краса неповторна! А у лісі, лише в 4 кілометрах від села, стояла ракетна частина. Можливо, ще й під враженнями від вигляду мужніх захисників Вітчизни хлопець вирішив обрати військову долю – після закінчення у 1991 році середньої школи він вступив до Київського вищого військового інженерного училища зв'язку.

У 1996 році молодий лейтенант Борис Кифоренко приїхав до Одеси й служив там 18 років, до самого початку цьогорічної неоголошеної війни…

Служба Борису Борисовичу завжди подобалася, він знав службу й тому швидко ріс у кар'єрному плані. Судіть самі: у червні дев'яності шостого новоспечений офіцер був призначений на посаду помічника начальника технічної частини по засобах зв'язку полку зв'язку корпусу Військ ППО, а вже через 11 місяців доручили командувати підрозділом телеграфно-телефонного батальйону. Згодом – рота матеріально-технічного забезпечення полку зв'язку, а ще менше ніж за два з половиною роки – вже посада начальника штабу – першого заступника командира батальйону зв'язку рухомого командного пункту полку зв'язку.

У 2004 році майор Борис Кифоренко закінчив факультет підготовки фахівців оперативно-тактичного рівня Національної академії оборони України та повернувся до Одеси, яка вже стала для офіцера рідною. За 10 років служби у Перлині біля моря після академії Борис Борисович виріс з начальника штабу – першого заступника командира телеграфно-телефонного батальйону полку зв'язку до начальника інформаційно-телекомунікаційного вузла окремого полку зв'язку Повітряного командування "Південь" Повітряних Сил Збройних Сил України. У квітні 2014 року він був призначений на посаду командира окремої бригади зв'язку оперативного командування "Південь", що дислокується на Дніпропетровщині.

Цей рік розпочався для Бориса Кифоренка невдало – захворів батько, сімдесятирічний Борис Миколайович, захворів і він сам. Вже відбулося призначення на посаду комбрига, а сам новопризначений комбриг знаходився у госпіталі, де його прооперували…

Щойно лікарі дозволили йому повертатися до виконання службових обов'язків, офіцер кулею полетів у бригаду. За кілька днів прийняв справи та посаду та – на Донбас, у зону проведення антитерористичної операції…

– Нам довелося прослужити разом лише два з половиною місяці, та за цей незначний час я переконався: настільки цілеспрямованих, грамотних та справедливих командирів раніше мені зустрічати не доводилося, – говорить про комбрига його "комісар" – заступник по роботі з особовим складом підполковник Павло Хмарський. – Як офіцер-вихователь, я був просто у захваті від нового командира! Адже, між нами говорячи, Борис Борисович перебрав на себе значну частину моєї роботи – у бригаді навіть жартували, що відтепер в частині два "замполіти"!.. Життєрадісний, перспективний офіцер, прекрасна людина – всі бачили його вже в недалекому майбутньому генералом, та й він сам, мабуть, був упевнений в тому, що стане генералом! Все обірвала російська граната в сім тридцять ранку 29 серпня під Іловайськом…

Велика колона техніки та особового складу відразу декількох різних військових частин та добровольчих батальйонів з Іловайська вийшла о шостій ранку й пішла на прорив з котла. А за півтори години українські вояки потрапили у засідку. Бійня була страшною, загинули й зазнали поранень не десятки – сотні людей. Хвилин 35 по колоні лупили з гармат 2А42 – озброєння бойових машин піхоти БМП-2, гранатометів та стрілецької зброї, включаючи крупнокаліберні кулемети. В уазик, у якому їхав комбриг Кифоренко, влучив постріл з гранатомета. Майор та капітан, які сиділи на задніх сидіннях, загинули одразу, а командира та водія, старшого солдата Павла Шапошникова, вибуховою хвилею викинуло з машини. Водій отримав контузію та численні осколкові поранення кінцівок, а командирові перебило обидві руки й ноги. Поранення були дуже важкими, хоча, напевно, якби б полковникові Кифоренку своєчасно надали медичну допомогу, він, мабуть, і вижив би… Та допомоги від росіян, а саме вони, а не місцеві сепаратисти обстрілювали колону, чекати не доводилося…

Поранений водій підповз до свого командира та хвилин 15 вони ще розмовляли, поки до понівеченого уазика не під'їхала російська БМП-2. Усе – як має бути, десантники з російськими шевронами на рукавах, вони навіть не намагалися приховати свого походження! Обом пораненим вони зв'язали руки скотчем та кинули напризволяще, поїхавши далі. У Павла, на щастя, поранення були легкими, а ось Борис Борисович по-справжньому стікав кров'ю. І так – ще довгих чотири години… А потім "легких" поранених росіяни забрали з собою, а "важких" залишили помирати під спекотним серпневим сонцем. Це – у кращому випадку, в гіршому ж… Коли ворог завантажував на машини тих із поранених, які могли самі пересуватися, наші хлопці чули постріли й інакше ніж добиванням поранених природу й причину цих одиночних пострілів та коротких, економних черг, хлопці пояснити не можуть. Причому, чули ці постріли і Шапошников, і інші люди навіть з інших частин, яким пощастило тоді вцілити у розбитій колоні…

– Ховали Бориса у селі Авангард, передмісті Одеси, – із сумом розповідає друг загиблого, який довгий час служив із ним в Одесі, а зараз є заступником командира однієї з частин Вінницького гарнізону з озброєння, підполковник Валентин Шевчук. – Народу на похороні було – просто тьма! Щонайменше – півтисячі чоловік… Прощалися з Борисом у гарнізонному Будинку офіцерів, причому міліція мусила перекривати дорогу – так людно було того дня біля ГБО…

Справжній український офіцер, справжній полковник і Справжня Людина, Борис Кифоренко загинув у самому розквіті сил, щойно зустрівши свою сорокову весну. А залишилися в нього молода тридцятидворічна вдова Ірина з двома доньками на руках – старшій, Вероніці, виповнилося 13 років, а найменшій, Мариночці, лише півтора рочки… Хочеться вірити, що друзі загиблого комбрига та його товариші по службі не залишать сім'ю, а його загибель не буде марною, і наша Україна вистоїть у цю годину лихоліття – вистоїть та зміцніє!

Олексій Тригуб. "Крила України".

БУРЕМНИЙ ДОНБАС

За други своя...

Це сталося 3 вересня під Авдіївкою. Близько 14 години воїни-зенітники одного з підрозділів Повітряних Сил Збройних Сил України, що дислокуються на Донеччині та від початку проведення антитерористичної операції є безпосередніми її учасниками, по радіозв'язку отримали тривожний сигнал: група військовослужбовців батальйону "Дніпро-1" на трасі Авдіївка-Донецьк потрапила у засідку. Старший військового містечка, командир військової частини А1428 підполковник Микола Маламен миттєво зорієнтувався у ситуації та прийняв рішення про надання допомоги бійцям-добровольцям.

Створивши та очоловши змішану групу з військовослужбовців військових частин А2938 у складі капітана Васильєва Д.О., старшого лейтенанта Панкратова К.В., водія старшого прапорщика Грязєва А.М. та А1402 у складі старших солдатів військової служби за контрактом Черненги М.В. і Козака Б.С., на автомобілі Урал-4320 з установленою в кузові спареною зенітною установкою ЗУ-23-2 виїхали на допомогу. Прибувши, вони одразу ж вступили в бій.

В результаті бою засідку було знищено, і групу військовослужбовців батальйону "Дніпро-1" вдалося деблокувати. Під час запеклого бою автомобіль Урал-4320 був обстріляний з автоматичної зброї калібру 7,62 мм, в результаті чого загинув старший солдат Козак Б.С. Поранення отримав старший лейтенант Панкратов К.В. А от підполковника Маламена М.С. та капітана Васильєва Д.О. від вірної смерті врятували бронежилети, витримавши по декілька кульових попадань, що не пробили їх.

Поранені одразу ж були доставлені до Донецького аеропорту, де їм була надана перша медична допомога, а потім – до найближчого медичного закладу. З честю виконавши бойове завдання й

врятувавши життя бойових побратимів, воїни-зенітники на чолі з командиром частини повернулися до виконання своїх завдань за призначенням.

Олексій Тригуб. "Крила України".

Стремление к совершенствованию – обязательная черта курсанта Кировоградской лётной академии

Осень для каждого из нас в любом случае – начало нового учебного года. Ведь свои школьные и студенческие годы помнит любой нормальный человек. Другой вопрос, какие эмоции вызывают эти воспоминания. Большей частью их фон зависит от того, в какой атмосфере и в окружении каких людей довелось учиться. Могу с уверенностью сказать, что на традиционных встречах выпускников Кировоградской лётной академии НАУ (теперь ежегодно – каждая первая пятница октября) все бывшие курсанты единодушны: ни один из них не пожалел о выборе именно этого учебного заведения.

Даже если судьба сложилась так, что работать по специальности не довелось (а выпускаются отсюда пилоты, авиадиспетчеры, спасатели, техники и другие специалисты гражданской авиации), выпускники неизменно достигают успехов в других сферах деятельности. При этом уверяют, что залог продвижения в любой карьере – полученные в лётном вузе навыки системной работы с информацией, быстрого принятия решения, волевого усилия, дисциплинированности и т.д. Действительно, подготовка авиационного специалиста во многом отличается от обучения в классических университетах. В лётной академии формируют сильную личность, готовую принять на себя ответственность за жизни других людей и дорогостоящую технику. Для этого располагают целым арсеналом дополнительных возможностей. Это и оргстроевой отдел, сформированный из числа офицеров запаса: строгие отцы-командиры курсов контролируют выполнение режима дня, содержание внеурочного времени своих подопечных, выполнение ими правил внутреннего распорядка. Это и сильнейшая спортивная база, ряд специализированных научно-практических авиационных лабораторий, тренировочные и тренажёрные центры и много другое.

В последнее время особую роль в профессионально-патриотическом воспитании начал играть орган курсантского самоуправления – Совет Старшин Кировоградской лётной академии. Как говорят в авиации: "человеческий фактор превыше всего". С момента избрания на должность главы Совета лидера совершенно новой формации, работа этой институции изменилась в лучшую сторону. О жизни в лётной академии читателям газеты "Крылья Украины" и рассказывает глава Совета Старшин КЛА НАУ курсант 3-го курса по специальности "коммерческий пилот" Александр Коновалов.

– Саша, почему ты лично выбрал для себя этот вуз и эту профессию?

– На самом деле моя семья очень далека от авиации. Среди близких родственников – ни одного авиатора. Но так получилось, что в период, когда я стремился ответить себе на ключевой вопрос каждого старшеклассника "Куда идти учиться?", обратил особое внимание на восхищение моей мамы в адрес пилотов гражданской авиации. "Идут в форме, высокие, красивые, гордые и все на них оборачиваются", – так говорила она. Так как сам с интересом заглядывался на самолёты, то решил познакомиться с этой профессией поближе. Проштудировав всю доступную информацию, пообщавшись с теми, кто ближе к авиации, решил, что мне это подходит. Родители не только с уважением отнеслись к моему выбору, но и оказали необходимую поддержку: помогли найти соответствующий вуз, приехали со мной подавать документы. И уже на этом этапе – вступительной кампании – я познакомился с Кировоградской лётной академией. Мне с самых первых шагов здесь понравилось всё! И дисциплина, и порядок, и особая атмосфера взаимопомощи и уважения. Я тогда же сказал родителям, что попал на своё место и сегодня, обучаясь уже на 3-ем курсе, могу с уверенностью повторить то же самое. По-прежнему рад тому, что учусь именно здесь. Курсанты оказали мне особое доверие, избрав руководителем академического курсантского самоуправления. Для меня это возможность делать студенческие годы – свои лично и моих товарищей – более интересными и яркими. Рядом сформировалась отличная команда единомышленников. Вот мой заместитель – он же одногруппник и близкий друг Владислав Боровлев – потомственный лётчик. Он с самого детства стремился повторить карьеру своего отца – коммерческого пилота. В какой-либо другой профессии себя даже представить не мог. Кстати, династии – это очень характерно для лётной работы. Очень многие курсанты-пилоты идут в небо по стопам своих отцов-дедов, а иногда даже мам и бабушек. О красоте этой профессии и её обладателей можно говорить много. Рассуждать о том, почему дети пилотов тоже стремятся летать, хотя лучше других видят, какая это сложная работа и как редко папа-лётчик может посвящать себя своей семье… Первый шаг в небо – он всегда сложный, но если человек бросил вызов природе и отправился летать, этот человек уже позитивно отличился от всего остального человечества. Все наши ребята и девушки (у нас на курсе из практически ста человек 9 – представительницы прекрасного пола) особенные. Наша специальность не терпит случайных людей. Если таковые вдруг сюда попадают – достаточно быстро отсеиваются. Учиться достаточно трудно. Надо не просто "сдать" предмет, а досконально его изучить. От качества твоих знаний зависят шансы пассажиров на безопасный полёт. Тут не может быть шуток или пробелов знаний. Традиционные студенческие на "авось" и "шара" не проходят по определению. Только – на самом высоком уровне. Но если ты действительно стремишься летать, то такой формат обучения даже захватывает. Всё, что не убивает, – делает тебя сильнее.

– А остаётся ли у курсантов время на что-либо, кроме учёбы?

– Это Вы намекаете на "первым делом – самолёты, а девушки – потом"? (Смеётся). Вообще-то где-то так и есть! Для курсантов-пилотов нормально своё внеурочное время посвящать чему-то, тоже связанному с авиацией. Если мы едем на экскурсию, то, скорее всего "с лётным уклоном". Так, недавно дружно коллективно курсанты лётной академии посетили Государственный музей авиации в Жулянах. Очень понравилась и экспозиция, и тёплый приём специалистов, которые там работают. Запланировали поездку в Кривой Рог – там тоже есть подобный, хоть и поменьше, музей. Стремимся на экскурсию в АНТК им. О.К.Антонова. Да и находясь в Кировограде, всё равно стараешься посвящать своё свободное время будущей профессии, чему-то, связанному с самолётами. Например, посещать английский клуб. Есть такое объединение в лётной академии, где курсанты имеют возможность совершенствовать свой английский язык. Или – пойти поработать над созданием беспилотного летательного аппарата со своими единомышленниками в соответствующей секции. Выбор большой. Можно самим придумать полезное и благородное занятие и реализовать идею. Так, этим летом мы с ребятами-однокурсниками доблестно потрудились над реставрацией самолёта Ан-24, установленного в лётной академии напротив нашего курсантского общежития. Самолёт стоял давненько, но вид имел как внутри, так и снаружи сильно поношенный. Когда появилась финансовая поддержка (деньги на благое дело выделили выпускники-пилоты, которые в этом году будут праздновать 30-летие своего выпуска из КВЛУ ГА, как раньше назывался наш вуз), добровольцы-курсанты приложили усилия на то, чтобы вычистить и отдраить до блеска салон и кабину самолёта-ветерана. Покрасили его, установили внутри телевизор, теперь можно будет водить внутрь экскурсии школьников и увлекать их желанием работать в авиации. Профориентационная работа со школьниками – тоже возможность для курсантов проявить себя, совершенствуя коммуникационные возможности, лидерские качества, ораторское мастерство. В общем – скучать не приходится!

Естественно, что сейчас, когда в стране происходит такой кошмар, курсанты лётной академии не остаются в стороне. Летом в нашей академии на стене дома культуры академии "Авиатор" был изображён самый большой в нашем городе жёлто-голубой флаг. По этому поводу мы организовали флеш-моб, который завершился сбором средств для военных авиаторов. К сожалению, вскоре нам довелось собирать помощь семье нашего бывшего курсанта, погибшего в зоне АТО, Сергея Котового. Мы участвуем в благотворительных акциях, концертах, субботниках. С началом учебного года, когда курсанты, вернувшись с каникул, вновь собрались в академии, такая деятельность значительно активизируется. В планах – завершение создания беспилотника для передачи нашим воинам, участие курсантов в дрессировке собак, способных принимать участие в спасательных работах, многое другое. У нас в академии есть кафедра военной подготовки, поэтому выпускаемся мы со званием младшего лейтенанта запаса, приняв присягу на верность Украине и украинскому народу и готовы в случае необходимости вносить свой вклад в обороноспособность страны. Выпускники академии не только знают, что это такое, но и имеют необходимые навыки.

Медаль фонда И.Н.Кожедуба за отличную учёбу и активную жизненную позицию курсанту Коновалову вручает Герой Украины, заслуженный лётчик-испытатель СССР А.В.Галуненко.

– Каким был набор в академию в этом году?

– Набор состоялся. Наша академия – единственная такая в Украине. Получить высшее образование по специальности "коммерческий пилот" в нашей стране можно только здесь. Поэтому эта специальность – самая востребованная, и конкурс при поступлении сюда самый высокий. Есть особенность – кроме высоких баллов независимого тестирования знаний, претенденты на лётную работу должны пройти медкомиссию, тестирование по физической подготовке и профессионально-психологический отбор. Это не так-то просто. Многие отсеиваются. Поэтому, пользуясь случаем, хочется обратиться ко всем молодым людям, мечтающим о работе в авиации: работайте над собой! Развивайте умственные способности, укрепляйте здоровье и физическую форму. Авиация – сфера человеческой деятельности, которая предъявляет очень высокие требования к каждому специалисту, особенно лётному составу. Пилот учится всю жизнь. Только так можно рассчитывать на его профессиональную надёжность. И каждый молодой человек должен это понимать с самого первого шага в профессию. Вся наша подготовка здесь, в лётной академии, ориентирует нас на постоянное самосовершенствование. Без такого отношения к себе нечего и заходить в кабину самолёта.

И напоследок хочу пожелать всем своим коллегам-авиаторам безаварийной работы, удачи и крепкого здоровья. А главное – всем нам, жителям Украины, скорейшего мира! Чтобы небо наше опять было мирным, светлым и манящим. Чтобы лучшие сыны и дочери нашей прекрасной и богатой на хороших людей страны продолжали стремиться к лётной работе, обретали свои крылья для мирных полётов над мирной землёй.

Людмила Кулівар.

Так воюють УКРАЇНЦІ!

З 11-го батальйону територіальної оборони в тил ідуть лише "300"-ті, або "200"-ті... Інші захищають Україну!

А знаєте, що найбільше смішить бійців в зоні АТО? Особливо тих, хто сумлінно виконує свої обов'язки на передовій… Відверта пропагандистська брехня певних ЗМІ. Особливо, коли розповідається про те, як українські солдати тікають, кидаючи свої позиції, лише почувши про можливість вогневого контакту з російською армією.

От таким чином кілька днів тому московськими ЗМІ було розпочато масовану інформаційну атаку на 11-й батальйон територіальної оборони. З методичністю запрограмованого автомата російські агітатори виливали бруд на солдатів та офіцерів цього підрозділу. Бруд лився навіть через куплені сторінки та хвилини ефіру національних видань та телебачення. Про хлопців казали, що вони залишили свої позиції та втекли додому. Розповідали жахливі історії, що отримали телефоном від "псевдосолдат" інформацію про те, як їх покинули офіцери, як їм немає що їсти і де спати, та традиційно про те, як їх зрадило командування АТО. Власне тому ми і поїхали на передову. А тепер лише факти.

Блокпост знаходиться неподалік міста Дебальцеве. Колону журналістів зупиняють представники 11-го тербату. Всіх просять вдягнути шоломи та бронежилети. В голову колони стає БМП-2.

– Прошу у всіх розуміння, – зазначив старший супроводу Валерій. – Ми в'їжджаємо в зону активних бойових дій. Але головне, що тут неподалік з'явився якийсь "гранатометник-маніяк". Судячи зі всього він пересувається на якомусь мотоциклі та веде вогонь з різних точок. В основному, відслідковує цивільні колони. І веде по них вогонь.

Взагалі, як розповіли бійці, терористи останнім часом дещо "удосконалили" свою тактику: так серед ночі по Дебальцевому та деяких навколишніх селах їздить білого кольору автомобіль. Час від часу з відчинених вікон лунає кулеметна черга по мирних будинках, в яких проживають українці. А випадкових перехожих просто розстрілюють. Таким чином бандити намагаються нагнати жаху на місцевих мешканців. Наразі своїми

бандитськими діями терористи не на жарт розізлили наших військових. Ось що просив передати цим підлим найманцям за допомогою ЗМІ боєць 11-го територіального батальйону з позивним "Гармата".

– Користуючись нагодою, прошу написати всій цій мерзоті, що ночами вбиває моїх мирних братів – УКРАЇНЦІВ, – зазначив боєць. – Я вас впіймаю. Якщо не сьогодні, то завтра. Вбивати не буду. А просто віддам тим людям, в рідних та хати яких ви стріляли, а там… начувайтесь!

Після таких розмов ми вирушили до першого блокпосту, де разом з іншими бійцями з кількох частин Збройних Сил України служать і бійці 11-го тербату. Кілька кілометрів по ростовській трасі. Якщо вірити простріленому вказівнику, що стоїть узбіч дороги, кілометраж до Ростова-на-Дону менше ніж відстань від Львова до Івано-Франківська. Ще трішки вперед – і наш блокпост.

Щоб зрозуміти, що таке типовий блокпост сил АТО, потрібно уявити собі такий невеликий, обнесений бетонними блоками та мішками з землею форт. Крізь нього щодня проїжджає чимало цивільних та військових авто. Всі обов'язково зупиняються та проходять ретельну перевірку. Підозрілих людей та вантаж затримують. З ними потім розбираються представники відповідних структур. На кожному блокпості є старший. Його слово – закон для всіх: як для особового складу, так і для "гостей", незалежно від якого командування і з якими повноваженнями ти сюди прибув. Старшим на цьому блокпості був офіцер з позивним "Балу".

– Я офіцер Збройних Сил України, і я – на своїй землі, – зазначив він. – Мені боятись нікого та нічого. Тут ми стоїмо, щоб кремлівська орда та їхні поплічники не пройшли далі. Хтось десь розповідає казки про те, що ми нібито здали Дебальцеве. Так от, ніхто нічого не здав! І я застерігаю тих, хто захоче перевірити це зі зброєю в руках. Ми дамо гідну відсіч. Панікерів серед нас немає. А тим, хто кричить про те, що ми боїмось. Кажу так, по-чоловічому – стуліть пельку. Ми знаємо, що робити з нашими ворогами, і ми це зробимо.

Неподалік від переднього краю блокпоста стоїть обгорілий остов легкової машини. На ній кілька днів тому терористи намагались напасти на наших бійців. На спробу відкрити вогонь з автоматів бандити отримали удар у відповідь. Пораненим терористам надали першу медичну допомогу. Виявилось, що таким "махновським" нальотом вони намагались викрити наші вогневі позиції. А зухвалість стала зрозумілою після наркологічної експертизи. Всі нападники знаходились під наркотичним дурманом.

Нас часто питають про настрій хлопців на передовій. Відверто кажучи, навіть і не знаю, як описати той бойовий дух, з яким вони виконують свої обов'язки. Це не книжкова бравада. Це радше спокійна впевненість в правоті своєї роботи. В тому, що все, що робиться ними, – це правильно і потрібно всім людям нашої держави. Для кожного з людей зони АТО війна – це своєрідний багатоликий монстр, і кожному з них він показує своє обличчя. Та більшість з них не жахається. Хлопці спокійно дивляться йому у вічі.

Всього півгодини на зйомки. Більше не можна, бо надто сильно журналісти демаскують хлопців на передовій. Це розуміють всі присутні. І тому команда "по машинах!" виконується всіма, беззаперечно та чітко. Знову дорога, кілька кілометрів доріг, з яких, мов рештки щупалець фантастичного монстра, стирчать з асфальту труби "Градів" та "Смерчів". Віднині знаю одне – я ніколи не забуду, ні з чим не сплутаю запах диму від згорілих яблуневих садів. Мені важко буде викинути з пам'яті побачені мною обвуглені рештки, які були раніше українськими домівками. А ще… ще – ці снаряди російських "Смерчів" та "Градів", які, не розірвавшись, лежать серед полів пшениці або мертво-алюмінієвими трубами стирчать з асфальту доріг. Все це – результати варварського, так званого "коврового", обстрілу терористами мирних територій, які волею кремлівських карликів та їхніх донецьких маріонеток тепер стали районом бойових дій. Дивлячись на спалені поля пшениці та соняшника, просто не розумієш логіки тих, хто, розмахуючи псевдоімперським триколором, нібито виступає від імені народ та, разом з тим, заручившись військовою та технічною підтримкою Московії, нищить українські міста та села.

Різкий поворот – і знову блокпост. Тут нас зустрічають такі ж самі спокійні обличчя. Над однією з бойових машин гордо майорить прапор 11-го тербату. До нас підходить боєць з позивним "Єнот".

– Плюньте тому в обличчя, хто скаже, що 11-й тербат злякався і втік, – промовив він до нас. – Просто передайте – ми стоїмо і будемо воювати доти, доки не переможемо. Ми неодноразово мали сутички і з бойовиками самопроголошених ДНР та ЛНР. Воювали і з регулярними армійськими частинами кремлівської хунти. Більш того, наш батальйон розбив підрозділ, що складався з елітних російських "морпіхів". Так, нас обстрілюють майже кожного дня. Але з нашого територіального батальйону додому ідуть лише "300-ті", або "200-ті". Інші чоловіки залишаються на позиціях і захищають Україну.

Хлопець провів нас по позиціях, показав рештки російських ракет від "Градів", що попадали в садиби УКРАЇНЦІВ. Розповів, що люди тікали від вогню "асвабадітєлєй" до укриттів наших військ. А потім довго просили українських солдат не полишати своїх позицій і не віддавати їх село загарбникам.

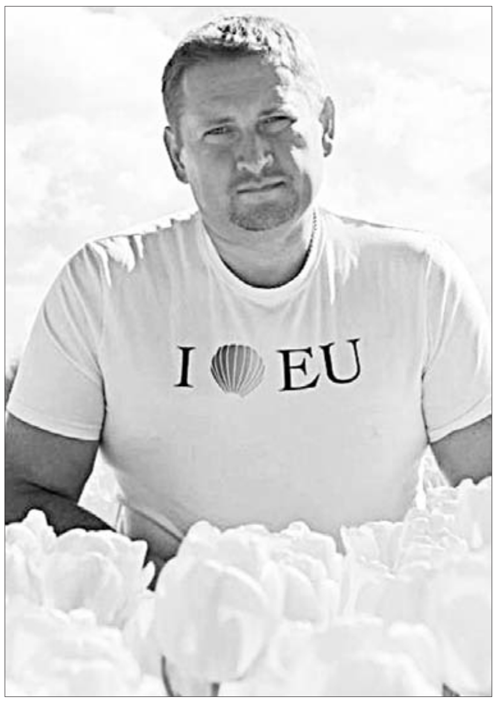
Менш ніж за двадцять хвилин ми полишали позиції "одинадцятого". На базу я вертався сповнений гордості за наших захисників, адже завжди піднімається настрій, коли бачиш, знайомишся і спілкуєшся зі справжніми Героями.

Тарас Грень. Фото автора.

ВОЛОНТЕРСТВО

Юрій Тира: "Я об'їздив 78 країн світу та Україну вважаю найкращою, і зараз її потрібно відстоювати"

Він купує "броники", найсучаснішу оптику і джипи для української армії. Збирає усе – від спідньої білизни і до маскувального одягу для снайперів. Регулярно буває у європейських країнах, де займається закупівлею необхідних медикаментів та техніки для армійців. Він самостійно возить усе це в зону АТО. Йому не треба "дякую", тільки б хлопці живими повертались.

Коли совість остаточно замучила…

Юрій Тира в Україні є досить відомою персоною. Його знають як мандрівника, письменника, власника автомобільної компанії, його часто можна побачити у компанії зірок українського шоу-бізнесу. Чоловік об'їздив 78 країн світу, та вважає, що Україна є найкращою, і її потрібно відстоювати, відстоювати усім разом, відклавши решту справ на потім.

– Я народився і виріс в Україні, завжди відчував, що це моя батьківщина. Якщо раніше я жив за принципом "Добре там, де мене немає, але я і туди доберусь", то зараз я змінив пріоритети на "Ми – творці історії, ми потрібні саме тут". Мабуть, якби я зараз не допомагав армії, мені було б соромно. Чесно кажучи, я і почав займатись волонтерством тільки тоді, коли мене совість остаточно замучила. Зазвичай машини пакуємо у складчину із Притулою, 95-м кварталом, ТІКом. Мене часто запитують, що мене пов'язує із "кварталівцями". Окрім 20 років дружби – кумівство. Так, я є кумом кожного гумориста, як би дивно це не звучало. Бронюк також мій кум. Тож гріх не скористатись родинними зв'язками для корисної справи. Від багатьох зірок, що не можуть приїхати в АТО, я передаю відеозвернення. Перед поїздкою на фронт, їжджу містом і записую відео. Бійцям приємно, що про них не забувають, що їх підтримують.

Інше ралі й інші точки

Зловити Юрія у спокійній обстановці складно. Він як не в зоні АТО, то пакує валізи або купує спорядження. От і під час нашої телефонної розмови Тира ось-ось полетить у Голландію за джипами. Та й купа товару на митниці застрягла, потрібно розібратись, як пояснює волонтер.

– Раніше ми з товаришем Сергієм частенько брали участь у авторалі. Сергій був штурманом, я – пілотом. Або ж навпаки. За умовами змагань, кожну взяту точку потрібно було сфотографувати і в кінці змагань віддати фотографії суддям як підтвердження. Зараз відбувається майже те саме. Тільки авторалі трохи інше. І точки інші... Ми доставляємо тепло і турботу нашим співвітчизникам. В основному, їдемо в АТО двома бусами. Коли добираємось до самого пекла, нам на підмогу відправляють БТР-супровід. Зайве геройство нікому не потрібне. Як на мене, відправлятись на війну на модному джипі – безглуздо. Звісно, доводиться і фотографувати, не для пам'яті – вона у нас чудова, а для того, щоб люди бачили, що ми їх не обманюємо.

Юрій розповідає, що більшість із тих, хто передає спорядження чи кошти, роблять це тихо і просять їх не "світити". Та є й такі благодійники, які жертвуючи блок цигарок, вимагають зробити в АТО фото із "подарунком" і обов'язково написати, хто саме його передав.

– Із початком подій на Сході я втратив багато друзів, вони просто випали з поля зору, хоча надія на їхню допомогу була великою. Як кажуть, попросив Бога, щоб позбавив мене від ворогів, та кудись почали пропадати друзі. Втім, сьогодні у мене з'явилось в рази більше товаришів. От вчора повертались зі сходу додому, і по дорозі колесо стрельнуло, а ми – брудні, страшні, втомлені. Працівник СТО простягає мені 50 гривень, каже купіть щось. Я йому пропоную самому придбати цигарок чи води, а він запевнив, що довіряє. От вона людська довіра. Чим більше таких випадків я бачу, тим чіткіше розумію, що Путіну нас не перемогти. Адже справжніх хороших людей у нас значно більше ніж тих, на кого він розраховує.

Поки уся країна не зрозуміє, що у нас війна, воювати буде складно

Трапляються і такі випадки, коли доставити "подарунки" не вдається. Після обстрілів необхідного пункту "неіснуючими" російськими вояками призначення більше немає. Та Юрій каже, допоможемо тим, хто вцілів.

– Як я помітив під час останніх поїздок, російські вояки більше не шифруються – у формі з шевронами, незафарбованими бортовими номерами на техніці і під російськими прапорами. Додає оптимізму, що вояки вони – такі собі: без принципів, без мети, одні понти і не більше того. А от ображати нашу армію нікому не дозволю. Чоловіки вперто і мужньо протистоять агресору, чим часто доводять ворога до паніки. Чого варті тільки наші снайпери, що вмудряються вистрілом із снайперської гвинтівки знищити сучасний ворожий танк із екіпажем і боєкомплектом, потрапивши в дуло танка. Єдине, чого нам катастрофічно не вистачає, – це бойової техніки, тому дуже велике навантаження на плечі і ноги наших бійців.

Мандрівник пояснює, що уся країна повинна зрозуміти, що у нас війна. Інакше воювати буде складно. Та й підписування віртуальних петицій толку не дасть. Тим паче, є багато варіантів реальної допомоги військам.

– Люди мають нарешті зрозуміти, що придбавши банку тушкованого м'яса чи згущеного молока між дискотекою і риболовлею, вони ще не зробили усього можливого. Адже завтра війна може бути і в вашому місті. Незвично після повернення із зони АТО бачити на автомобілях оголошення "Продається" і номер телефону. Дорогою зі Сходу на легкових авто частіше трапляється папірець із написом "Діти". Нещодавно трапився такий випадок. Сиділи ми з другом в кафе і обговорювали план доставки – тепловізори, шоломи, "броники", що є, чого ще немає. Нашу розмову постійно перериває сміх і збуджені розмови трьох чоловіків за сусіднім столиком. У них інші проблеми – полювання, шашличок, юшка, ікра… Коли ми повернули до них голови, вони миттєво відреагували: "А що? Ми теж на армію гроші давали…"

Жовто-блакитна країна

У звільнених містах в зоні АТО люди часто нашвидкоруч фарбують перила мостів, зупинки й інші місця у національний жовто-блакитний колір. Здається, все і чудово, око радіє, неначе й не було в цих місцях ворога і не бігав ніхто з сепаратистськими гаслами і прапорами. Але…

– Дуже вже ріже око, що фарбування іде по неочищених від іржі і гнилі поверхнях. Перші осінні дощі змиють усю цю фарбу. Зрозуміло, що у зоні АТО не вистачає робочих рук і часу особливо немає. Але ж так само нашвидкоруч часто фарбують і в Києві,і в Харкові, і в Дніпропетровську... Так само і в політиці деякі особи швиденько "перефарбовуються", приїжджаючи в зону АТО в біленьких штанах і на нових джипах, фотографуються у бронежилетах і шоломах... Але я точно впевнений, як тільки повернуться чоловіки із Перемогою додому, ми одразу ж вичистимо усю "гниль" і зробимо це грунтовно та якісно…

Анастасія Олехнович. "Крила України".

БЛАГОДІЙНІСТЬ

"Жива вода" зцілює важкопоранених

На Житомирщині відбувся благодійний концерт на підтримку важкопораненого земляка, військовослужбовця ОМБр Ігоря Лук'янця.

В міському Палаці культури ім. Лесі Українки міста Новоград-Волинський відбувся благодійний концерт з програмою "Жива вода" для збору коштів на лікування захисника України, розвідника окремої механізованої бригади Ігоря Лук'янця. Виконуючи бойове завдання на Сході країни, військовослужбовець отримав важкі поранення під час антитерористичної операції і наразі перебуває на довготривалому високовартісному лікуванні в одній з ізраїльських клінік.

Ініціатором благодійного заходу виступив лауреат міжнародних конкурсів і фестивалів, володар гран-прі, комунальний заклад Департаменту культури виконавчого органу Київської міської ради Київської академічний ансамбль української музики "Дніпро".

Протягом заходу у виконанні артистів звучала українська народна, сучасна музика, пісні в авторських версіях та аранжуваннях. Глядачі отримали чудову нагоду почути сопрано співачки, генерального директора ансамблю – заслуженої артистки України Олени Кулик та справжню колекцію характерних тембрів традиційно-народних і класичних інструментів: цимбали, бандура, скрипки, контрабаса, альта, ударних.

Також для присутніх підбірку віршів відомих українських поетів – Олександра Білаша та Павла Тичини, продекламувала лауреат міжнародних конкурсів Людмила Войтенко. Глядачі, взявшись за руки, разом з артисткою читали вірш Павла Тичини "Я утверджуюсь", де перший рядок – "Я єсть народ, якого Правди сила ніким звойована ще не була". Враховуючи події сьогодення, рядки віршу звучали як ніколи актуально.

Враховуючи, що захід був благодійного спрямування, вхідним квитком став благодійний внесок в день концерту. Всі зібрані кошти відразу ж були передані нареченій Ігоря Лук'янця – Валентині Загривій, яка була присутня в залі разом з рідною сестрою пораненого бійця, військовослужбовцем ОМБр Яною Данилишиною.

На завершення заходу глядачі, тримаючи руку на серці, заспівали разом з артистами гімн України.

Валентина Загрива висловила щиру вдячність колективу ансамблю за підтримку в тяжку хвилину, які за власною ініціативою та за власні кошти приїхали, щоб підтримати Ігоря.

Збір коштів на лікування 26-річного Ігоря Лук'янця продовжується, адже за прогнозами ізраїльських медиків лікування буде тривалим. Наразі будь-які зібрані кошти вкрай необхідні для порятунку патріота. Допоможемо Ігорю разом!

Руслан Лінник.

Перераховувати кошти можна на карту "Приватбанку" – 5168 7572 2870 0433
Отримувач: Лук'янець Галина Олександрівна (мама Ігоря)
Номер рахунку: 29244825509100
МФО 305299 ЄДРПОУ 14360570
Найменування платежу: благодійний внесок на лікування
Телефон Галини Олександрівни: 063-869-19-48

ІСТОРИЧНІ ПАРАЛЕЛІ

ВВС России во Второй чеченской войне

Закінчення. Початок в №35.

Существовала и другая схема: при наличии на точке базирования постоянной авиатехники происходила ротация экипажей. В этом случае на самолетах работали уже опытные летчики, некоторых из них можно смело причислить к асам.

Основу штурмовиков составляли стандартные старенькие "грачи" – одноместные Су-25, повидавшие афганскую и 1-ю Чеченскую войну. Летали также и двухместные учебно-боевые варианты – Су-25УБ. Начавшие поступать на вооружение самолеты Су-25Т, "супер Грачи", были выделены в отдельную небольшую группу.

Погодные условия не всегда позволяли использовать авиацию. Когда горы, где закрепились боевики, закрывались туманом, авиация бездействовала за исключением всепогодных фронтовых бомбардировщиков Су-24М. Ни стандартные штурмовики Су-25, ни вертолеты Ми-24, состоящие тогда на вооружении, не имели пилотажного и прицельно-навигационного оборудования, обеспечивающего безопасность полета и эффективное применение оружия ночью, в сложных метеоусловиях (туман, дождь, снегопад). Вследствие недостаточности средств определения собственного местоположения штурмовик Су-25 (при минировании возможных маршрутов движения боевиков 9 августа) ошибочно нанес удар по грузинскому селу Зело Омало (на границе с Чечней и Дагестаном). Самолеты Су-25 к тому времени уже явно нуждались в модернизации, обязательно включающей установку терминала спутниковой навигации.

Развитие боевых действий предполагало затяжную военную кампанию с неприятным зимне-весенним периодом, когда из-за метеоусловий авиационная поддержка была бы ограниченной. В этих условиях из боевой авиации могли действовать только самолеты Су-24М и новый вариант штурмовика ОКБ Сухого – Су-25Т.

Обманчиво отсутствие сильного противодействия средств ПВО со стороны боевиков и особенно применения ПЗРК. По имеющимся данным, у боевиков были отечественные ПЗРК "Стрела" и "Игла". Общее количество ПЗРК всех типов у боевиков предположительно составляло 100 комплектов. По словам бывшего тогда министром обороны РФ Игоря Сергеева, они располагали 70 комплектами ПЗРК "Стингер".

Руководство НВФ требовало применять их экономно и в тех случаях, когда успех гарантирован. Об этом свидетельствует случай поражения самолета Су-24МР, когда боевик с ПЗРК появился на огневой позиции в нужное время и специально выжидал наилучшее положение для стрельбы – после очередного разворота самолета.

Опыт, накопленный летчиками самолетов и вертолетов в Афганистане, позволял избежать поражения этими средствами. Но наиболее радикальным способом является увеличение общей боевой живучести летательного аппарата за счет определенных конструктивных решений, а также путем постановки помех головке самонаведения ракеты ПЗРК. Пуск ракет по цели, выполняющей отстрел ИК-ловушек, далеко не всегда был результативным.

На самолетах Су-25, выходящих в атаку по цели, велся непрерывный отстрел ИК-ловушек. "Грачи", выполняющие полет и атаку целей на сверхмалых высотах, вели отстрел ИК-ловушек и при при наборе высоты. ИК-ловушки применяются и вертолетчиками. По утверждению В.Бабака, главного конструктора штурмовой авиации ОКБ Сухого, попадание "Стингера" в самолет Су-25 (если такое случается) не приводит к потере машины, которая и на одном двигателе может добраться до базы.

Гораздо более серьезной угрозой являлась комбинированная система ПВО, состоящая из крупнокалиберных ДШК, ПЗРК и зенитной артиллерии, или система из одних ДШК стационарного или мобильного типа, расположенных в засаде на возможных маршрутах пролета самолетов. Некоторые ДШК боевиков крепились на турели и были оборудованы оптическим прицелом.

С момента начала боевых действий с августа до ноября были потеряны 3 самолета (два Су-25 и один Су-24). Первый Су-25 разбился в Дагестане 9 сентября в Кадарской зоне в районе Буйнакска. Причиной аварии явилось боевое поражение топливной системы самолета, вследствие чего произошел выплеск топлива. Летчик благополучно покинул машину и был подобран службой спасения

Другой Су-25 был потерян 3 октября в результате столкновения с горой при пробивании облачности. Летчик самолета погиб. 4 октября в районе Урус-Мартана был сбит Су-24МР, который выполнял воздушную разведку на малой высоте. По свидетельству очевидцев, после очередного захода самолет был поражен ПЗРК. Один из членов экипажа погиб, второй был захвачен на земле в плен и зверски убит. Впоследствии тело летчика было обменено на тела боевиков-снайперов.

За два месяца боевых действий авиацией ВВС РФ было выполнено приблизительно 2000 самолето-вылетов на все виды заданий, из них на боевое применение штурмовиков Су-25 – более 1000, а бомбардировщиков Су-24М – порядка 800. Этими же типами самолетов выполнялись также полеты на воздушную разведку, разведку погоды и прочие задания. По данным главкома ВВС РФ, к началу ноября в ходе операции было выполнено почти 3000 самолето-вылетов. Такое относительно большое количество связано с обеспечением действий сухопутных войск для минимизации их потерь.

В этой военной кампании применялись далеко не все новейшие разработки в области вооружений, боеприпасов и специального оборудования. Среди летательных аппаратов приятным исключением стал ударный самолет Су-25Т, созданный в ОКБ Сухого путем глубокой модернизации штурмовика Су-25. Небольшое количество Су-25Т активно участвовало в боевых действиях. Сохраняя все лучшие качества штурмовика Су-25, новый ударный самолет обладал всепогодностью и мог вести боевые действия ночью. На Су-25Т был установлен автоматический прицельно-навигационный комплекс "Шквал" с противотанковым управляемым оружием "Вихрь". Система обеспечивала распознавание, автоматическое сопровождение подвижной цели, уничтожение целей днем и ночью с вероятностью 0,8-0,9. Самолет Су-25Т позволял использовать всю номенклатуру стандартного штурмовика Су-25, а также корректируемые авиабомбы КАБ-500КР с телевизионно-коррекционным самонаведением и ракеты Х-25МЛ с лазерной системой наведения.

Комлекс "Шквал" является оптическим локатором и имеет 23-кратное увеличение изображения цели и местности, а также оборудован системой целеуказания ракетам "Вихрь" и оружию с лазерной системой наведения на цель с точностью 0,6 м. При дальности 15 км отчетливо наблюдаются отдельно стоящие дома. Су-25Т мог нести до 16 ракет "Вихрь", от 12 до 36 бомб калибра 500-100 кг, 8 блоков с НУРС разного калибра (40-160 реактивных снарядов), до 6 КАБ-500КР и другое вооружение. Встроенное вооружение самолета включает одну пушку ГШ-30 с боекомплектом 200 снарядов калибра 30 мм.

Бортовой комплекс прицельно-навигационного оборудования самолета Су-25Т и его номенклатура вооружения переводила этот ударный самолет из категории обычных "хирургов" в "нейрохирурги", позволяя наносить точные точечные удары по разведанным целям с одного захода, исключая повреждения окружающих строений и поражение мирных жителей. Именно с помощью самолетов Су-25Т были уничтожены: самолет Ан-2 (ракетой Х-25МЛ) на аэродроме в Грозном, станция космической связи, ретранслятор и другие цели.

ОКБ Сухого разработало также еще более совершенный самолет – Су-25ТМ (Су-39), который специально предназначен для боевой работы в особо сложных условиях.

В целом, несмотря на погодные и прочие трудности, бомбардировочно-штурмовая авиация (Су-24М, Су-25 и Су-25Т) надежно выполняла поставленные боевые задачи с использованием всей номенклатуры как управляемого, так и неуправляемого вооружения. В Чечне штурмовики Су-25 часто летали на задания, неся каждый до шести блоков НУРС и два подвесных топливных бака. Этот вариант боевой загрузки часто использовался для борьбы с группами боевиков в зеленке или при атаке боевиков в транспортных колоннах.

Когда позиции боевиков и другие цели были недоступны для других видов оружия, авиация применяла объемно-детонирующие авиационные бомбы (ОДАБ), в частности, против галерейных укрытий боевиков и их складов, устроенных непосредственно внутри гор.

Анализ действий штурмовой авиации показывает, что возможности наличной техники использовались далеко не полностью. Например, "Шквал" применялся исключительно по прямому назначению, т.е. для непосредственной атаки самолетом целей. В то же время Су-25Т с этим комплексом мог применяться в качестве корректировщика и целеуказателя для управления стрельбой артиллерийских систем со снарядами типа Краснополь с лазерной системой наведения, чем мог значительно увеличить эффективность артиллерийского огня и уменьшить потери корректировщиков, которые находились вблизи линии боевого соприкосновения с противником и подвергались особой опасности.

С другой стороны, возможности "Шквала" с учетом записи видеоизображения и разрешения по дальности, когда видны не только отдельно стоящие дома, но автомобили и люди, можно было эффективно использовать для ведения разведки, в том числе в лабиринтах городских массивов и застроек.

До друку підготував
Володимир Алєксєєв.

ЧЕРГОВА ХАЛЕПА

Збитковий проект

Командування ВПС Індії висунуло претензії до перебігу робіт по спільному російсько-індійському проекту винищувача п'ятого покоління FGFA на базі Т-50. Зокрема, індійців не влаштовують ані технічні характеристики двигунів, ані параметри малопомітності літака. Також існує ряд претензій до системи підвішування озброєння, а також термінів реалізації проекту. Про це повідомило агентство Jane's із посиланням на джерела у ВПС Індії.

Незважаючи на заяву росіян стосовно швидкого усунення виявлених недоліків, Міноборони Індії вирішило скоротити обсяг запланованої закупівлі FGFA з 220 до 135-145 одиниць, а також відмовилося від розробки двомісної версії літака.

Однак це вже не перші нарікання з боку військових Індії. Так, у травні нинішнього року невдоволення викликало збільшення вартості програми розробки бойового літака і затягування термінів завершення проекту. Тоді росіяни також заспокоювали, що жодних серйозних труднощів немає, а дрібні недоліки виправляться найближчим часом. Та відтоді проблем лише додалося. До переліку претензій додалися складність обслуговування FGFA, безпека пілотування літака, скорочення частки участі в проекті індійської авіабудівної компанії HAL та небажання Росії ділитися проектною документацією. Російська сторона навіть відмовилася розкривати причини займання двигуна, що сталося в середині червня 2014 під час випробувального польоту Т-50 в підмосковному Жуковському.

Початково вартість проекту оцінювалася в 10,5-11 мільярдів доларів. Та з 2007 року його вартість зросла на мільярд доларів, а термін розробки пересунувся на два роки. При цьому частка індійської участі знизилася до 13 відсотків. Фактично, як відзначають експерти, індійське підприємство постачатиме для винищувача лише покришки коліс шасі, базове навігаційне обладнання, контейнери лазерної цілевказівки, індикатори на лобовому склі і системи охолодження радіолокаційної станції. І це при тому, що фінансування НДДКР по проекту FGFA здійснюється в рівних частках. Зважаючи на те, що окрім ВПС Індії бойові літаки експортуватимуться до інших країн, зі зниженням частки участі HAL, Індія отримуватиме і менший прибуток від поставок винищувачів за кордон. Тобто фактично Індія зараз бере участь у збитковому для себе проекті.

БЕЗПЕКА ПОНАД УСЕ

Хвиля збільшення оборонних бюджетів зачепила Чехію

Правляча коаліція Чехії домовилася збільшити видатки на оборонні потреби з 1 до 1,4 відсотка ВВП до 2020 року. Як повідомляє Jane's, для узгодження поправок парламентарям знадобилося півроку.

Збільшення військового бюджету Чехії може бути пов'язано з нестабільною обстановкою на Україні і занепокоєнням європейських країн у зв'язку із зовнішньою політикою Росії.

Відповідно до нового кошторису, військовий бюджет на 2015 рік затвердили в розмірі 43,4 мільярда крон (2 мільярди доларів), що дещо більше суми, запропонованої міністерством фінансів країни. В 2016 і 2017 роках оборонні витрати повинні збільшитися до 44 мільярдів крон. Варто зазначити, що до вступу Чехії в НАТО в 1999 році її військовий бюджет становив 2 відсотки від ВВП. Згодом Північноатлантичний альянс неодноразово критикував керівництво країни за скорочення військових витрат, оскільки Чехія обіцяла витрачати на оборону не менше 2 відсотків ВВП.

НАМІРИ

Грузія купує американські Black Hawk

6 вересня Міністр оборони США Чак Хейгел провів переговори зі своїм грузинським колегою Іраклієм Аласанією про можливі поставки багатоцільових вертольотів UH-60M/L Black Hawk. Як повідомляє Defense News, сторони обговорили вартість можливого контракту і кількість потенційно закуплених вертольотів. Подробиці про можливу угоду поки не відомі.

Попри попередні перемовини, у міноборони США продаж багатоцільових вертольотів поки не схвалили. Між тим, на початку вересня 2014 керівництво НАТО домовилося про розширення партнерства з Грузією. Зокрема, в цій країні планується відкрити тренувальну базу сил НАТО. Вона запрацює в навчальному центрі Збройних сил Грузії.

Протягом останніх кількох років Грузія намагається активно розвивати взаємини з США і НАТО. Наразі Грузія є так званим учасником "прискореного діалогу" про приєднання до Північноатлантичного альянсу. З жовтня 2004 року країна була партнером НАТО в рамках індивідуального плану, мається на увазі можливість військового обміну досвідом.

КОНТРАКТИ

Литва купила польські ПЗРК

Міністерство оборони Литви підписало з польською компанією Mesko контракт на поставку переносних зенітних ракетних комплексів Grom, повідомляє Delfi. Сума угоди склала 34,04 мільйона євро. Кількість куплених комплексів не уточнюється. Першу партію Grom поставлять вже до кінця поточного року.

Згідно з планами міноборони Литви, на фінансування угоди цього року виділять близько 4,3 мільйона євро. Підписаний контракт передбачає поставку ракет, пускових установок, тренажерів і обладнання обслуговування. Повністю реалізувати контракт планують аж у 2021 році.

Таким чином Литва планує суттєво посилити протиповітряну компоненту сухопутних військ, які на теперішній час мають на озброєнні американські комплекси FIM-92 Stinger, шведські RBS 70 і зенітні артустановки Bofors L/70 калібру 40 міліметрів. Для контролю повітряної обстановки Литва має шведські радіолокаційні станції Saab Giraffe.

НА ОЗБРОЄННЯ

Латвія закупить потримані бронемашини

Великобританія продасть Латвії 123 гусеничних бойових розвідувальних машини CVR (T) за 64,7 мільйона доларів. Відповідний контракт, як повідомляє Defense News, був підписаний країнами в рамках саміту НАТО. Він також передбачає технічне обслуговування та ремонт далеко не нових бронемашин. За словами міністра оборони Великобританії Майкла Феллона, королівство таким чином "надає підтримку своїм балтійським союзникам по НАТО".

CVR (T) стоять на озброєнні Великобританії з 1970-х років. З вересня міністерство оборони країни оголосило про замовлення у General Dynamics 589 перспективних бойових броньованих машин Scout Specialist Vehicle (Scout SV) вартістю 5,8 мільярда доларів для заміни застарілої техніки. Їх поставка повинна початися в 2017 і завершитися в 2024 році.

Залежно від модифікації маса CVR (T) складає близько восьми тонн та має 3-4 особи екіпажу. На шосе може сягати швидкості до 80 кілометрів за годину. Машина може бути озброєна одним або двома кулеметами калібру 7,62 міліметра, а також гарматою калібру 76 або 30 міліметрів.

Сторінку підготував Сергій Клименко.

ОФІЦІЙНО

Заява прес-служби ДКА України щодо оперативних супутникових знімків із зони АТО

На сьогодні на адресу Державного космічного агентства України надходить багато запитів від інформаційних агентств, провідних видань і окремих журналістів про можливість космічного агентства в забезпеченні супутниковою інформацією підрозділів Міністерства оборони, які беруть участь в АТО, і реалізації окремих міжнародних космічних проектів.

Підприємствами космічної галузі в рамках Загальнодержавної цільової науково-технічної космічної програми України на 2008-2012 роки був створений і виведений на орбіту національний супутник дистанційного зондування Землі "Січ-2" з роздільною здатністю бортової апаратури до 8,2 м. Інформація зазначеного супутника надавалася зацікавленим міністерствам і відомствам України. В даний час роботи з експлуатації космічного апарата "Січ-2" за цільовим призначенням припинені у зв'язку із закінченням терміну придатності критичних вузлів устаткування супутника.

На сьогодні ДКА України має міжнародні угоди про співпрацю з 19-ма країнами світу. В цих угодах передбачено також обмін супутниковою інформацією.

Для вирішення багатьох державних завдань, зокрема і в секторі оборони та безпеки, вже сьогодні вкрай необхідні космічні знімки високої роздільної здатності до 1 м. Враховуючи це, ДКА України проробляло можливості налагодження в Україні прийому інформації від відповідних іноземних комерційних супутників.

В даний час ДКА України надає Міністерству оборони України та іншим силовим відомствам інформацію дистанційного зондування Землі згідно з наданими заявками.

Разом з тим, зараз ДКА України розробляється перспективний КА "Січ-2М" з роздільною здатністю 2,5 м. Однак ці роботи виконуються повільно через вкрай недостатнє фінансування.

Прес-служба ДКА України.

ПЛАНИ

NASA відмовиться від "Союзів"

NASA планує відмовитися від російських ракет-носіїв "Союз". Таку інформацію оприлюднила Washington Post.

Як зазначається, на заміну прийдуть багаторазові шатли. NASA має намір підписати багатомільярдний контракт з декількома компаніями, які обіцяють доставляти астронавтів на орбіту за нижчою ціною. Як відомо, агентство платить 70 мільйонів доларів за місце в "Союзі".

ПЕРСПЕКТИВА

У 2018 році NASA запустить найпотужнішу ракету

Потужна ракета для глибокого космосу, що належить американському космічному агентству і відома як Space Launch System (SLS), вперше злетить у 2018 році.

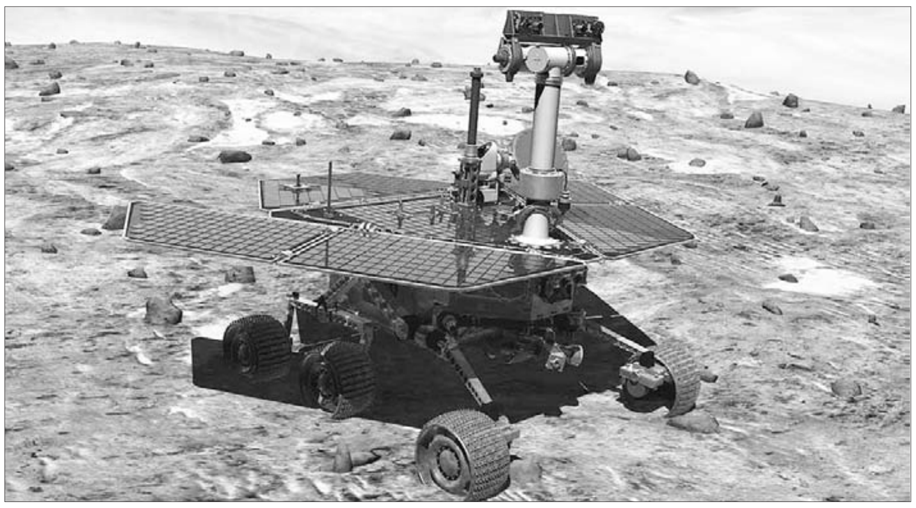
SLS знаходиться в розробці вже три роки і, після завершення етапу розробки, повинна буде виводити космічні апарати за межі земної орбіти і, швидше за все, відправиться на Марс. Станеться це орієнтовно до 2030 року.

"Програма робить реальний і суттєвий прогрес, – заявив Вільям Герштенмайєр, помічник адміністратора з дослідницьких місій NASA. – Ми будемо підтримувати спільну роботу команд і пізніше повідомимо більш точну дату, але відбудеться запуск не раніше листопада 2018".

SLS – це перша за 40 років ракета NASA з великою вантажопідйомністю, і космічне агентство оцінює загальні витрати з розробки перших трьох варіантів SLS в 12 мільярдів доларів. SLS володітиме безпрецедентною несучою здатністю в 143 тонни (130 метричних тонн), що дозволить місії забиратися ще далі в нашій Сонячній системі. Зрозуміло, в пріоритеті – місії на Марс і астероїди.

Окремо в розробці знаходиться багатоцільовий транспортний засіб для екіпажу Orion, який перевозитиме людей в ході багатомісячної подорожі до Червоної планети.

Перші випробувальні польоти для "Оріона" призначені на грудень.

ПЕРЕЗАВАНТАЖЕННЯ

Марсохід "Оппортьюніті" переформатує пам'ять

Як і з будь-яким комп'ютером на Землі, пам'ять космічних роботів, які довгий час знаходяться в космосі, іноді потрібно переформатовувати. Йдеться про ветерана дослідження Марса – марсохід "Оппортьюніті", який вже десять років виконує свою місію.

На думку керуючих місії в Лабораторії реактивного руху NASA в Пасадені, штат Каліфорнія, для маленького робота прийшов час стирати пам'ять.

Рішення відформатувати флеш-пам'ять "Оппортьюніті" на початку цього місяця прийшло після численних перезавантажень, з якими зіткнувся марсохід. Тільки минулого місяця "Оппортьюніті" перезавантажився десяток раз, втрачаючи дорогоцінний час, який можна було витратити на наукові дослідження кратера Індевор.

"Зношені комірки флеш-пам'яті підозрюються як причини цих перезавантажень, – говорить менеджер проекту Mars Exploration Rover Джон Каллас. – Переформатування флеш-пам'яті – це процес з низьким рівнем ризику, оскільки критичні моменти і бортове програмне забезпечення зберігаються в іншому місці у вигляді незалежної пам'яті на марсоході".

Флеш-пам'ять дозволяє "Оппортьюніті" зберігати дані про операцію, навіть якщо він знаходиться в стані відключеного енергоспоживання. Практично не відрізняючись від пам'яті, яка зберігає фотографії у звичайному телефоні і важливі документи на "флешці", будь-яка пам'ять типу "флеш" може зазнати зношування після безперервного використання.

Переформатування флеш-диска "Оппортьюніті" визначить пошкоджені комірки, позначить їх, щоб не використовувати надалі, що, як сподіваються вчені, дозволить запобігти несподіваним перезавантаженням, які заважають проведенню місії.

П'ять років тому команда успішно переформатувала пам'ять марсохода "Спірит" і позбавила його від нападів "амнезії". На жаль, у 2010 році NASA припинило спроби зв'язатися з марсоходом, після того як він застряг в піщаній пастці в кратері Гусєва місяцем раніше.

За десять років після приземлення на Червону планету у 2004 році це буде перше переформатування пам'яті для "Оппортьюніті", яке, як вважають інженери NASA, пройде без зволікань.

Перед тим, як почнеться переформатування, вчені скачають всі доступні дані з флеш-накопичувача "Оппортьюніті" і переведуть його в режим невикористання цього накопичувача. Будемо сподіватися, що легендарний марсохід без проблем переживе цю процедуру.

ПУСКИ

Ракета компанії SpaceX вивела в космос азіатський супутник

Перший після аварії прототипу F9R пуск ракети-носія Falcon компанії SpaceX виявився успішним. В ході запуску був виведений на геостаціонарну орбіту телекомунікаційний апарат AsiaSat 6, який працюватиме на азіатський регіон.

Пуск відбувся з найбільшого американського космодрому на мисі Канаверал у Флориді. Ракета-носій Falcon 9 відпрацювала без яких би то не було позаштатних ситуацій, і апарат був успішно виведений на опорну орбіту, після чого почалася його доставка до місця роботи в десятках тисяч кілометрів від нашої планети.

Даний запуск мав відбутися ще 26 серпня, але його відклали майже на два тижні з причини перевірки всіх компонентів носія. Причиною для перевірки стала аварія прототипу F9R під час його випробувань раніше. В SpaceX заявляють, що дві ці ракети не мають нічого спільного, тому вони спочатку були впевнені у Falcon 9. Але влаштувати перевірку все ж було вирішено. Судячи з усього, це зроблено для того, щоб заспокоїти поточних і потенційних клієнтів, серед яких є і НАСА.

Ракета-носій F9R, що вибухнула під час випробувань 22 серпня, є досить унікальною. Вона вміє повертатися назад, що дозволяє використовувати всі її компоненти повторно. Це, у свою чергу, робить космічні запуски більш простими і, що найголовніше – дешевими. Так, сьогодні виведення в космос одного кілограма вантажів, за деякими даними, обходиться замовникові в 33 тисячі доларів.

ДАВНІ КОНТАКТИ

В Індії знайдено стародавні зображення інопланетян

Індійські археологи, які вивчають наскальні малюнки в штаті Чхаттісгарх, змогли виявити древні зображення, які дуже схожі на сучасні уявлення людей про інопланетян.

Відповідна стаття з'явилася на сторінках видання India Times. Зразки наскального живопису, яким, як заявляють учені, приблизно 10 тисяч років, були знайдені приблизно в 130 кілометрах від міста Райпур, в комплексі печер. На зображенні ми можемо бачити групу істот-гуманоїдів, які сильно нагадують сучасні уявлення про представників інопланетної цивілізації.

За словами самих археологів, на картині може бути відображено момент прибуття представників інопланетної раси, а також їх літальний апарат, який також досить сильно схожий на грубі зображення НЛО в сучасному поданні. Уфологи повністю солідарні з індійськими археологами і заявляють, що зображення є ще одним доказом так званого палеоконтакту – теорії про те, що нашу планету в далекому минулому відвідували представники інопланетної цивілізації.

Археологи заявляють, що дані зображення будуть вивчатися ними з залученням іноземних вчених, серед яких можуть бути і представники НАСА. Влада штату Чхаттісгарх, на території якого були знайдені дані зображення, також вірять у те, що на них міг бути відображений контакт людини й інопланетян.

Сторінку підготував Андрій Яцик.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

15 – 21 вересня

15 вересня 1924 р. *відбувся перший політ планера АВФ-10 – першого ЛА О.С.Яковлєва.*

15 вересня 1944 р. *почалися заводські випробування вертольота “Омега-ІІ” ОКБ І.П.Братухіна.*

15 вересня 1948 р. *абсолютний світовий рекорд швидкості – 1079,61 км/год, встановив Р.Л. Джонсон (США) на літаку Норт Амеріken F-86A Сейбр.*

15 вересня 1991 р. *відбувся перший політ стратегічного військово-транспортного літака МакДоннел Дуглас С-17А “Глоубмастер” ІІІ, США.*

16 вересня 1934 р. *перший політ здійснив безхвостовий планер БП-2 (ЦАГІ-2).*

16 вересня 1944 р. *відбувся перший політ висотного винищувача-перехоплювача І-224 (4А).*

16 вересня 1949 р. *відбувся перший політ баражуючого перехоплювача Ла-200.*

16 вересня 1994 р. *здійснив перший політ пасажирський літак для місцевих авіаліній Аероспасьяль Alenia Aerospazio ATR 42 – 500.*

17 вересня 1917 р. *відбувся перший наліт на Великобританію німецьких бомбардувальників типу Р. Бомбардувальники “Стаакен” RVI могли нести 1000-кілограмові бомби.*

17 вересня 1926 р. *організовано Харківський авіаційний завод. Першим директором і головним конструктором заводу призначений К.О.Калінін.*

17 вересня 1954 р. *на архіпелазі Нова Земля створено полігон для випробувань ядерної зброї (“об’єкт 700”).*

18 вересня 1924 р. *відбувся перший політ лайнера Junkers G23.*

18 вересня 1948 р. *відбувся перший політ реактивного літака Конвер-92А – безхвостки з трикутним крилом.*

18 вересня 2003 р. *вперше здійснено політ з живленням від променя наземного лазера, безпілотний ЛА конструкції НАСА масою 312 г, США.*

19 вересня 1949 р. *відбувся перший політ літака Фейрі “Ганнет” з двигуном “Дабл Мамба”.*

19 вересня 1937 р. *відбувся перший політ літака “Стріла” А.С.Москалєва, безхвостки з дельтовидним крилом.*

20 вересня 1936 р. *здійснив перший політ автожир ЦАГІ А-7.*

20 вересня 1948 р. *відбувся перший політ винищувача Ла-176.*

21 вересня 1942 р. *відбувся перший політ американського важкого бомбардувальника Боїнг ХВ-29 “Superfortress”*

21 вересня 1964 р. *здійснив перший політ американський стратегічний бомбардувальник ХВ-70 “Валькірія”.*

21 вересня 1974 р. *здійснено перший пуск БРСД РТ-21М РСД-10 “Піонер” на полігоні “Капустин Яр”.*

21 вересня 1978 р. *світовий рекорд швидкості вертольотів – 368,4 км/год, встановив Г.Р.Карапетян на Мі-24 із запорізькими двигунами ТВЗ-117.*

ІСТОРИЧНА ПЕРЕМОГА

Нищівна поразка московитів

Рівно 500 років тому, 8 вересня 1514 року, під білоруським містом Орша відбулася історична битва, в якій українсько-білорусько-польсько-литовські війська розбили на голову переважаюче військо Московії. Не всі ми, особливо люди старшого покоління, добре знаємося на історії України, і особливо – таких моментах, про які, доки росіяни традиційно вважалися нашими братами, було прийнято замовчувати. Але тепер, коли Росія без оголошення війни підступно напала на Україну, коли тисячі українців уже лягли на полі бою з на порядок міцнішими у військовому плані росіянами та сепаратистами, рух яких із самого початку запровадила й підтримує, фінансує та постачає найманців, зброю та військову техніку Росія, саме тепер як ніколи актуально згадати про перемоги українців над “старшим братом”, про які ми знаємо з історії...

Битва під Оршею відбулася півтисячоліття тому між 15-тисячним військом під командуванням князя Костянтина Острозького, на той час Гетьмана Великого князівства Литовського, Руського, Жемайтійського і Королівства Польського, та 80-тисячним московським військом на чолі з воєводою Іваном Челядніним.

На початку XVI століття Московська держава висунула претензії на українські та білоруські землі, які тоді входили до складу Великого князівства Литовського. Влітку 1514 року під час чергової московсько-литовської війни московська армія після місячної облоги захопила Смоленськ і наприкінці серпня вийшла на лівий берег Дніпра неподалік Орші. Московським військом, що налічувало майже 80 тисяч вояків, командували князі Михаїл Голіца-Булгаков та Іван Челяднін.

Перша сутичка з передовими московськими полками відбулась 27 серпня за річкою Березиною, де московські війська були змушені відступити. Основна битва відбулася під Оршею, де війська Московії зазнали поразки, відступивши до Смоленська. А було це так.

У ніч на 8 вересня п’ятнадцятитисячне військо Великого князівства Литовського навело через Дніпро навпроти Орші наплавні мости на діжках і переправилося на лівий берег. Литовська армія складалася із власне литовських, білоруських, українських, сербських, татарських, польських, угорських та німецьких загонів. Цим об’єднаним військом командував п’ятдесятичотирилітній волинський князь Костянтин Острозький.

Рано-вранці Челяднін атакував Острозького, намагаючись відрізати його від мостів, однак союзники відбили напад. К.Острозький очолював усі контратаки русько-литовської кінноти і бився, як простий вояк. Використовуючи суперечності між Голіцею та Челядніним, він нападав на них порізно, а ті, за словами літописця, із заздрості видавали один одного.

Опівдні руські та литовські вершники вдаваним відступом завели московську кінноту під залп своїх гармат, а потім її із засідки у прибережному лісі атакував резервний загін. Під натиском війська Острозького важка московська кіннота відступила на багнистий берег річки Кропивни між Оршею та Дубровною і там майже вся була знищена.

У Волинському літописі про видатного князя Острозького та цю історичну битву згадується так:

“…а гетьману його, видатному князю Костянтину Івановичу Острозькому дай Боже багато здоров’я і щастя на майбутнє щоб як нині;

побив рать московською щоб так побивав рать татарську проливаючи їх кров бусурманську”…

А Київський літопис додає:

“Того ж року бій був Костянтина Івановича Острозького з Москвою під Оршею, за Дніпром на Кропивні річці. І побив князь Москву.”

Атака польських гусарів довершила розгром московської армії, хоча погоня за її окремими частинами, що тікали до Смоленська, тривала до ночі. Втрати московського війська сягали тридцяти тисяч вояків, а Челяднін, восьмеро воєвод, 37 значних бояр та півтори тисячі дворян потрапили у полон.

Перемога під Оршею зробила Костянтина Острозького відомим усій Європі, про неї розповідалося у чотирьох брошурах, виданих латиною та німецькою мовою. Острозького з тріумфом зустрічали у Варшаві та Вільнюсі, і на честь перемоги під Оршею він побудував у Вільні Свято-Троїцьку та Свято-Миколаївську церкви.

НЕЗВИЧАЙНІ ЛІТАКИ

Советское “три в одном” от Роберта Бартини

Вертикально взлетающая амфибия – экспериментальный советский аппарат (“три в одном”: гидросамолёт, бомбардировщик и торпедоносец) конструкции Роберта Бартини, советского авиаконструктора итальянского происхождения. Создавался как аппарат, имеющий возможность взлетать и садиться на воду и как обычный самолёт, и как самолёт вертикального взлёта и посадки. Первый полёт состоялся 4 сентября 1972 года. Из-за сложностей в разработке необходимых двигателей для вертикального взлёта в 1976 году была проведена последняя модификация (14М1П), превратившая аппарат в экраноплан.

В 1955 году Роберт Бартини представил проект сверхзвуковой летающей лодки-бомбардировщика средней дальности А-55, созданный на основе своего же проекта самолёта-летающего крыла с переменной стреловидностью (Т-203 – прототип Ту-144 и аналог англо-французского “Конкорда”) и сопутствующих исследований. Было продуто свыше 40 моделей, написано до 40 томов отчётов, исследованы режимы взлёта с воды и возможности длительного пребывания на плаву. В ходе развития идеи А-55 был создан ряд проектов: А-57 (стратегический бомбардировщик – летающая лодка), Е-57 (гидросамолёт-бомбардировщик, носитель крылатой ракеты К-10 и ядерной бомбы), Р-57/Ф-57 (сверхзвуковой фронтовой бомбардировщик), Р-АЛ (проект 1961 года, дальний разведчик с ядерной силовой установкой). По итогам этой работы Бартини вплотную подошёл к разработке экраноплана.

В течение долгих лет Бартини разрабатывал “Теорию межконтинентального транспорта земли”, включающую в себя оценку транспортной производительности судов, самолётов и вертолётов. В результате этих исследований он определил, что оптимальным транспортным средством является амфибийный аппарат, способный взлетать подобно вертолёту или с использованием воздушной подушки, имеющий грузоподъёмность больших судов и обладающий скоростью и технической оснащённостью самолётов. С целью создать такую машину Бартини приступил к разработке экраноплана с подводными крыльями; результатом работы стал проект экраноплана СВВП-2500 – летающего крыла с квадратным центропланом и консолями, силовой установкой, состоящей из подъёмных и маршевых двигателей, и взлётной массой 2 500 т.

Предшествующим проектом конструктора был проект гидросамолёта МВА-62. Как опытно-конструкторские работы в ЦАГИ, так и последующая постройка МВА-62 показали успешные результаты: амфибия совершала полёт на скоростях, близких к скоростям обычного самолёта, при этом поднимаясь выше, нежели суда на воздушной подушке или на подводных крыльях.

Для отработки возможности вертикального взлёта был создан проект амфибии ВВА-14. Эта машина имела модификацию 14МП1, представляющую собой экранолёт, то есть аппарат, способный функционировать и в режиме экраноплана, и в режиме самолёта. Из-за возникших сложностей в разработке двигателей для вертикального взлёта была создана модификация, превращающая самолёт в экраноплан. Аппарат был испытан в акватории Таганрогского залива Азовского моря в 1976 году. Параллельно разрабатывались проекты, посвящённые реализации вертикального взлёта и посадки СВВП-2500 со взлётной массой 2 500 т, а также модификации СВВП для корабельного базирования. Для обнаружения подводных лодок в рамках проекта предполагалось использовать поисковый аэромагнитометр “Бор-1”, а также 144 радиогидроакустических буя РГБ-1У и до ста взрывных источников звука.

Конструкторы столкнулись с серьёзными трудностями в разработке авионики и системы управления машиной. После смерти Бартини проект продолжал разрабатываться ещё два года, прошли его испытания в режиме экраноплана. Хотя в конструкции аппарата предусматривался вертикальный взлёт, работы по созданию подъёмных двигателей РД36-35ПР, проводившиеся под руководством П.Колесова в Рыбинском КБ моторостроения, так и не были завершены.

Корпус прототипа ВВА-14 хранится в Центральном музее ВВС в Монино. 14 ноября 2013 года волонтёрский Фонд содействия центральному музею ВВС в Монино объявил о подготовке к реставрационному проекту по ВВА-14.

Сторінку підготував Олексій Тригуб.

ВІТРИЛЬНИЙ СПОРТ

Український екіпаж здобув перемогу на чемпіонаті Росії

У Санкт-Петербурзі на Відкритому чемпіонаті Росії з вітрильного спорту український екіпаж Kiev Racing Yacht Club – AnyWayAnyDay під керівництвом Родіона Луки здобув перемогу у класі SB20.

У складі екіпажу: Андрій Клочко, Ігор Сверʼянов та Олександр Божко.

Конкуренцію українській команді склали 43 екіпажі з Італії, Іспанії, Франції та Росії.

– Загалом, результатами ми задоволені і бачимо тепер, що до чемпіонату світу готові. Хоча, я впевнений, там умови будуть зовсім інші, – зазначив після церемонії нагородження капітан команди. – Перемога в змаганнях далася нам нелегко, у впертій боротьбі. Але щойно суперники припускалися помилок, ми відривалися і йшли вперед. На чемпіонаті виступають дуже сильні спортсмени, мені здається, що багато з них поки що не до кінця пристосувалися до акваторії, але, поза сумнівом, ще проявлять себе! Тому на чемпіонаті світу до загального хвилювання додасться ще й психологічний тиск. Звісно, ми старатимемося, але головне – ми одержуватимемо задоволення від самої яхти і її руху.

Відкритий чемпіонат Росії з вітрильного спорту мав цього року статус PreWorlds – офіційних змагань, які передують початку чемпіонату світу-2014, який стартує в Санкт-Петербурзі 14 вересня.

НАШІ - НАЙКРАЩІ!

Юлія Єлістратова – переможниця етапу Кубка Європи з тріатлону

У жіночому турнірі на етапі Кубка Європи з тріатлону, що проходив у Констанці-Мамаї (Румунія), українка Юлія Єлістратова здобула перемогу.

Фінішувавши першою з результатом 2:09.18, Юлія залишила позаду двох російських спортсменок – Олену Данилову (2:09.44) і Анастасію Абросимову (2:10.30). Українки Олександра Степаненко та Інна Рижих – посіли пʼяте та девʼяте місця, а Віра Соснова – лише 20-е.

У змаганнях чоловіків найкращий результат показав українець Іван Іванов. Він був восьмим (1:51.07). Перші два місця посіли росіяни – Дмитро Полянський (1:51.07) та Олександр Брюханков (1: 51.26). Третім призером став португалець Педро Мендес (1:52.48).

Чотири медалі на Кубку Європи в Братиславі

В Братиславі (Словаччина) відбувся Кубок Європи з дзюдо. Збірна України на татамі була представлена 12 дзюдоїстами лише в чоловічій частині турніру. Українці завоювали 4 медалі – одну золоту, одну срібну та дві бронзові.

Переможцем став Віталій Ковтунов (90 кг), який у фіналі вирвав перемогу в ізраїльського дзюдоїста. Срібні медалі завоював Владислав Діброва (100 кг), а володарями бронзових нагород стали Юрій Пожар та Олександр Романюк.

В загальнокомандному заліку збірна України увійшла до десятки кращих, посівши шосте місце. У змаганнях брали участь понад 200 спортсменів із 24 країн.

З ПОЛІТИЧНИХ МІРКУВАНЬ

Збірна України відмовилася від участі в Кубку Співдружності-2015

Взимку 2014 року молодіжна збірна України розгромила у фіналі Росію і стала переможцем Кубка Співдружності.

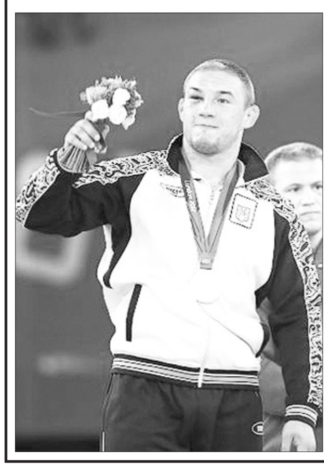

На жаль, тепер, з політичних міркувань в Федерації футболу України вирішили відмовитися від участі в змаганнях, які проходитимуть на початку наступного року в Санкт-Петербурзі.

Таким чином, чинний володар трофея молодіжна збірна України (вік гравців до 21 року) не буде відстоювати свій титул в 2015 році. Нагадаємо, в 2014-му українська молодіжка, ведена Сергієм Ковальцем, здобула тріумфальну перемогу над Росією в фіналі змагань – 4:0, ставши вперше в історії володарем Кубка.

ВІЛЬНА БОРОТЬБА

Бронза з Узбекистану

У Ташкенті завершився другий день чемпіонату світу зі спортивної боротьби. Борці вільного стилю розіграли нагороди в чотирьох вагових категоріях – до 61, 65, 74 і 97 кг.

Українець Валерій Андрійцев завоював бронзову медаль у ваговій категорії до 97 кг. Дійшовши до півфіналу, Валерій поступився азербайджанцеві Хетагу Газюмову (1:5), який став срібним призером. У поєдинку за бронзу українець переміг грузина Елізбара Одікадзе (2:0).

На жаль, бронза Андрійцева стала єдиною медаллю українських вільників на чемпіонаті світу.

ПАТРІОТИ

У зоні АТО загинув чемпіон України з греко-римської боротьби

З вересня у зоні проведення антитерористичної операції (Луганська обл.) загинув 23-річний Віталій Ставський, боєць 80-ї аеромобільної бригади.

Віталій був вихованцем Костопільського обласного ліцею-інтернату спортивного профілю, чемпіоном України-2007 (м. Рівне), майстром спорту з греко-римської боротьби.

Міністерство молоді та спорту України та його голова Дмитро Булатов співчувають рідним та близьким Віталія Ставського.

Також стало відомо, що ще один талановитий український спортсмен поїхав воювати у зону АТО.

Член національної збірної України з боксу Артем Усик добровільно увійшов до складу Національної гвардії України. За даними, наданими благодійним фондом “Київ-Ринг”, протягом кількох днів його бригада перебувала в оточенні під обстрілами “Градів”. Місце перебування бригади з метою цілях безпеки не повідомляється, інформує офіційний сайт Федерації боксу України.

Окрім того, повідомляється, що Артем дивом врятувався: снаряд потрапив у машину, де знаходився спортсмен, миттю пізніше, як він її покинув.

Наразі від головного тренера української збірної з боксу, Дмитра Сосновського очікують повний список, хто з боксерів перебуває на фронті та бере участь у бойових діях.

Сторінку підготував Владислав Демʼяненко.

ЗАСНОВНИК: МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед”.
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А, тел. (0432) 55-63-97

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@ps.mil.gov.ua
krula_ukr@i.ua

Головний редактор М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 9475 Зам. № 1422235.
Перший редактор Сергій Свенцицький

НОВІ КНИЖКИ

Андрій Цаплієнко: "А обіцянки треба виконувати"

Відомий журналіст Андрій Цаплієнко презентував нову книгу, присвячену загиблому гонщику Вадиму Нестерчуку.

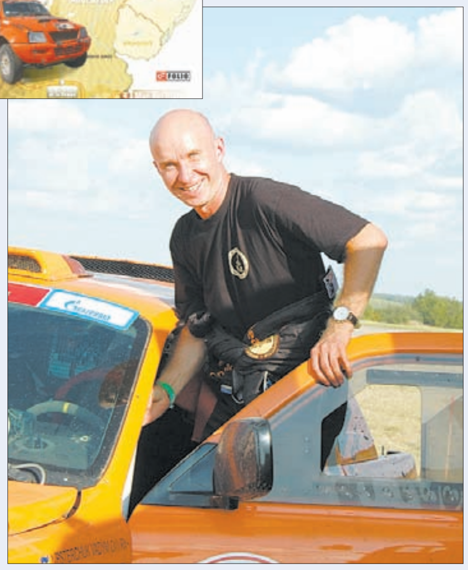

Роман Андрія Цаплієнка побудований на загадках, парадоксах і гіпотезах, які переплітаються між собою як древня вузлова писемність, що використовувалося в доколумбівській Америці. Дві, здавалося б, не пов'язані між собою сюжетні лінії, розділяє майже п'ятсот років. Великі таємниці Імперії Інків доведеться розгадати українському автогонщику, який волею долі опинився на найпрестижнішій гонці планети.

На цей неймовірний сюжет автора надихнув знаменитий ралі-рейд "Дакар", який йому неодноразово доводилося знімати. Прообразом головного героя роману став Вадим Нестерчук – людина, яка вперше під українським прапором проїхала "Дакар" від початку і до кінця. Гонщик загинув 24 червня 2013 від теплового удару і зневоднення в пустельній місцевості ОАЕ під час підготовки до "Ралі Шовковий шлях 2013". Його пам'яті журналіст присвятив нову книгу.

"Коли ми з ним познайомилися, я просто як журналіст спостерігав за цією людиною і зрозумів, що він сам по собі готовий літературний герой. Наскільки в ньому було багато цікавих, незвичайних і суперечливих якостей. І якось я йому сказав : "Вадим, я напевно зроблю тебе героєм книги". А обіцянки треба виконувати. Особливо перед тими, хто пішов з цього життя", – розповів Андрій Цаплієнко.

До речі, кошти від продажу тиражу будуть спрямовані на допомогу українській армії.

Підготувала Наталія Ярмілко.

АВТОДРОМ

Бійцям АТО від хмельницьких бізнесменів

Навряд чи німецькі інженери могли уявити, що їхній доробок Mercedes-Benz Vario суто цивільного призначення коли-небудь братиме участь у справжнісіньких бойових діях та захищатиме від російських куль українських бійців. Можливо б, тоді відразу внесли до конструкції буса кілька змін, які б дозволили переобладнати його у броньовик із найменшими витратами.

Втім, до переобладнання Vario у бронеавто приступили вже в Україні. У Хмельницькому, на кошти місцевого бізнесмена, автівку повністю забронювали та встановили додаткове обладнання. Найголовніше – завдяки встановленню апаратури нічного бачення Vario можна використовувати й у темну пору доби. Загалом, автівка здатна доставити до зони бойових дій невеличкий підрозділ, захистивши його при цьому від ураження легкої стрілецької зброї. На думку фахівців, особливо в пригоді вона стане під час застосування спецпідрозділів в міській місцевості, а також на напрямках, де важка зброя застосовується досить обмежено чи не застосовується взагалі.

Варто зазначити, що це – не єдиний автомобіль, переобладнаний на кошти волонтерів. Ще один доробок від хмельницького "автоательє" – броньований автомобіль, виконаний на базі шасі КАМаЗ-4325. Кунг, встановлений на вантажівку, повністю броньований і здатний захистити особовий склад від автоматичної зброї. Більше того, для посилення живучості самого авто, розробники захистили бронелистами елементи шасі та силову установку. За непідтвердженою інформацією, уся техніка вже доставлена до зони проведення антитерористичної операції.

Підготував Сергій Клименко. "Крила України".

